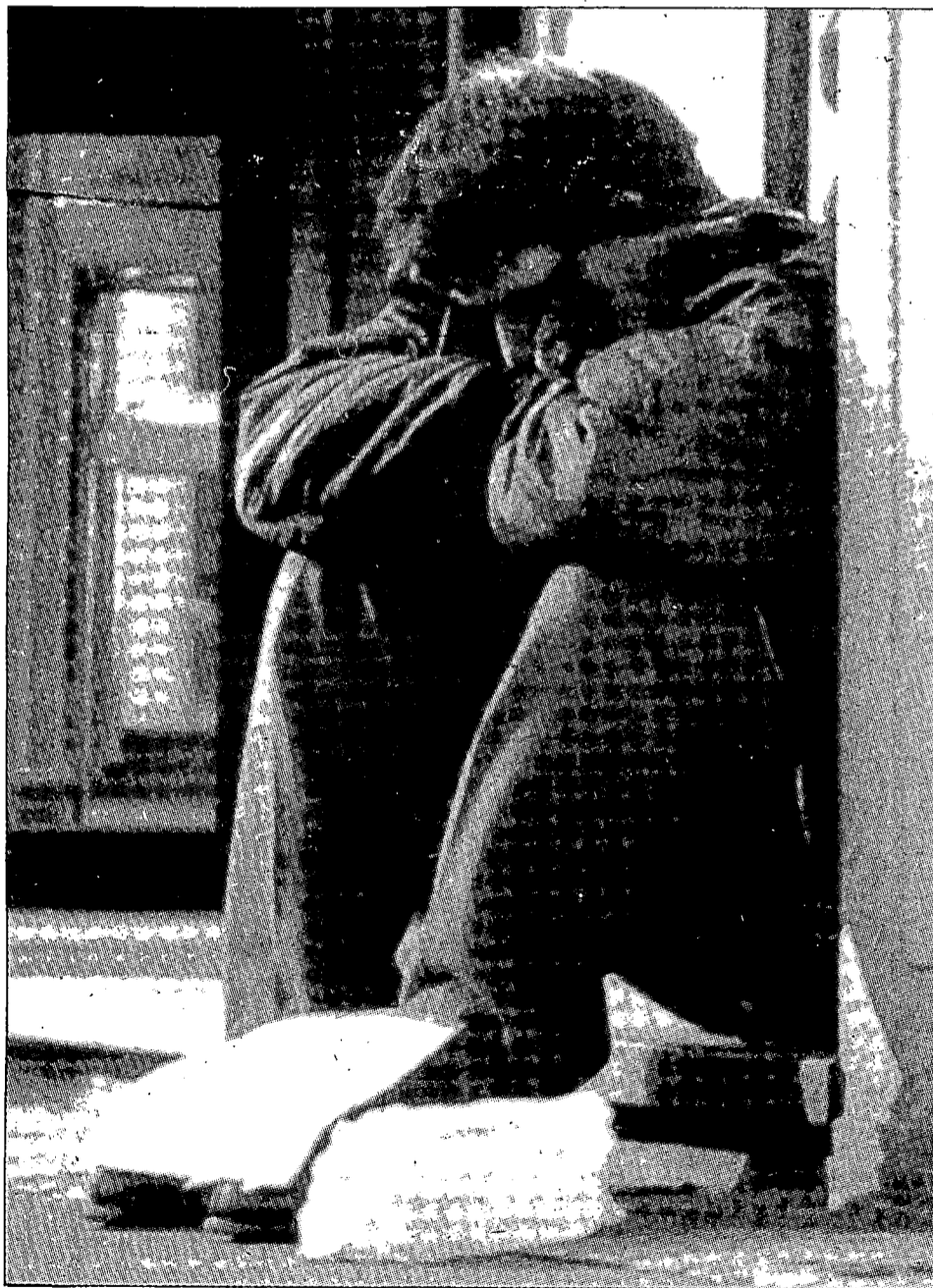

El Centre Obert Arrels acull les persones sense llar

En defensa dels drets dels més pobres

Som a punt de cloure el 1996, any de lluita per a l'eradicació de la pobresa. Què s'ha aconseguit? Ben sovint, tot queda en declaracions solemnes i formals. Al darrera, la realitat continua sent terriblement cruel. Aquí i allà, però, hi ha gent que treballa en silenci per eradicar la pobresa. El Centre Obert Arrels s'ha acreditat com a associació que motiva les persones sense llar a organitzar-se perquè realitzin ells mateixos activitats concretes que els ajudin a recuperar la seva dignitat de persones.

Més informació a pág. 5

XIII Jornades sobre el Quart Món

Està en fallida l'Estat del Benestar?

Del 29 al 30 de novembre, Justícia i Pau va organitzar les XIII Jornades sobre el Quart Món i Catalunya, sota el títol «Està en fallida l'Estat del Benestar?». Segons aquestes jornades, l'Estat del Benestar ha implantat un model de vida al qual caldria introduir-hi modificacions estructurals importants, altrament les nostres societats tan consumistes s'estan fent còmplices de la generació de nous pobres en el món.

Més informació a pág. 21

8 El bisbe Camprodon parla amb els joves del concili

15 Entrevista del Papa amb Karekin I, patriarca armeni

22 Demanen que el successor del Dr. Torrella sigui català

Editorial

Idees per al Cap d'Any

Ens les proposa Joan Pau II en el seu missatge per a la diada mundial de la pau que té lloc el primer de gener. Són molt suggeridores. Poden servir-nos de fil conductor d'una bona reflexió personal, entre l'any vell que se'n va —un més de la nostra vida— i l'any nou que ens arriba.

«No podem restar presoners del passat. A cada u de nosaltres i a cada poble ens cal una espècie de purificació de la memòria.» Els nostres records, en efecte, són plens d'elements negatius: frustracions, ofenses, ferides, vulgaritat, malícia aliena i pròpia... Ho són els de l'any que s'acaba. Ho són els dels anys anteriors, que anem deixant enrere. I ho són, també, els que formen la nostra memòria col·lectiva de *família, de grup social, de poble*. És atractiva aquesta proposta de no quedar-hi enganxants a fi d'avançar cap a un futur més net. «No es tracta pas, comenta el Papa, d'oblidar tot el que ens ha passat, sinó de rellegir-ho amb sentiments nous, tot aprenent de les experiències sofertes que només l'amor construeix, mentre l'odi produeix destrucció i ruïna.»

La purificació de la memòria té un nom: perdó. «La novetat alliberadora del perdó ha de substituir la insistència inquietant de la venjança.» Joan Pau II pensa, quan diu això, en les dificultats d'entesa

que pot crear la diversitat de procedències ètniques, de llengua, de cultura i de credo religiós. N'hem tingut exemples prou clars en conflictes recents encara no resolts. Per això aconsella «aprendre a llegir la història dels altres pobles, evitant els judicis sumaris i parcials, i fent un esforç per comprendre el punt de vista dels qui pertanyen a aquells pobles. Si s'accepta d'emprendre aquest camí, es descobrirà que els errors mai no són en una sola banda; es veurà com la presentació de la història ha estat, de vegades, deformada i àdhuc manipulada, amb conseqüències tràgiques».

«El perdó és un acte d'amor gratuït.» Però té exigències. Exigeix la recerca de la veritat i de la justícia. «El mal comès ha de ser reconegut i, tant com sigui possible, reparat.» El Papa parla de la reparació dels abusos entre grups ètnics o nacions, com a primer pas cap a la reconciliació. Un procés, diu, que cal seguir amb cautela, a fi de no augmentar els antagonismes i fer més difícil la reconciliació.

El missatge acaba amb una crida als membres de l'Església a projectar l'amor misericordiós de Déu en la comunitat eclesial i en l'àmbit de la societat civil.

La perspectiva del Tercer Mil·lenni ens suggereix de fer «com un balanç del camí recorregut per la humanitat, sota la mirada de Déu, Senyor de la història».

Sumari

8

El bisbe Camprodón parla amb els joves del concili

15

Entrevista del Papa amb Karekin I, patriarca d'Armènia

22

Demanen que el successor del Dr. Torrella sigui català

24

La crítica de cinema ens recomana «Microcosmos»

28

Des del carrer: El germà Carles M. Lloig, vint-i-quatre anys dedicat a la infància

CATALUNYA CRISTIANA

Direcció: Mn. Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Marta Puyol, David Vidal

Assessorament lingüístic: Meritxell Cucurella Jorba

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Collell, Miquel Estradé, Guillem Farré, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Miriam Diez, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció: C/ Puiggari, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 490 59 88, Fax 490 20 35 - Internet: Catcris@idgrup.iber.net.com

Gerència: Jaume Viñals i Rovira

Publicitat: Magda Revetllat i Barba

Promoció: Jordi Baig i Juncosa

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado i Minguez

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30 08011 BARCELONA - Tel. 454 1630 / 1777 - D.L.B. 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
Membre de l'APPEC

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.880 ptes.
Resta d'Europa: 20.384 ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 ptes.

Comentaris

L'any que s'acaba

Poc dies li queden a l'any 1996 per passar a la història, i diríem que no pas gaire falaguerament. Ha estat ple d'esdeveniments que més aviat podríem posar al capítol dels desastres, malgrat que amb menys escala també ha tingut els seus moments satisfactoris.

Així, la forçada pau aconseguida als Balcans, a la torturada Bòsnia, encara

que no sigui al gust de tots, almenys allí l'esforç pacificador ha estat efectiu. I amb un continuat esforç i bona voluntat es poden esperar uns resultats millors. El que sí que ha quedat clar en aquest aspecte és la influència del president serbi Milosevic, que s'ha demostrat com un dels inspiradors de la guerra i, més senzillament, com un vulgar dictador

disposat a dominar costi el que costi.

En un caire negatiu, hauríem de contemplar els esdeveniments a Israel, a partir de les eleccions del mes de juny que atorgaren una minsa majoria, però majoria, per minsa que sigui, al partit del Licud, enemic de la pau amb els palestins. Tot l'esforç pacient de molts anys corre el risc de perdre's. El nou cap

del govern israelià s'esforça, en efecte, a desfer tots els acords que havien de conduir a una efectiva i durable pau amb els palestins. I, a més, s'ha indisposat amb els veïns més pròxims com són Egipte i Jordània, i no cal dir Síria, que s'ha refermat en la seva posició de no pactar la pau sense la prèvia evacuació del alts del Golan, ocupats per Israel. Veurem, l'any vinent, com es desenvolupa un conflicte que semblava ben encaminat vers la pau.

També podem posar entre els esdeveniments positius la reelecció de

Bill Clinton com a president dels Estats Units d'Amèrica. I veurem en els quatre anys que li resten de mandat com resol els problemes exteriors, i sobretot els interiors, que té plantejats.

Però els aspectes negatius són molt abundants: la guerra civil algeriana —guerra civil encara que no ho diguin— es fa cada dia més sagnant. El govern presidit per Zelual, fa poc confirmat en referèndum, es veu incapaç de resoldre el problema que va obrir l'anul·lació d'unes eleccions que donaven la victòria als islamistes. I els extremistes no es cansen d'atemptar i assassinar. De fet, es neguen al diàleg. I el nombre de víctimes que en quatre anys s'han causat passa en molt de les cent mil.

Finalment, Àfrica central continua sent un problema sense solució. Els refugiats ruandesos del Zaire han ocupat l'atenció de les organitzacions no governamentals. Les ONG han estat l'única ajuda efectiva que han tingut els fugitius de la guerra civil que s'ha iniciat al Zaire. I les Nacions Unides no han fet més que discutir sobre la manera d'ajudar els refugiats, sobre si enviar una força d'interposició, sobre això o allò. I els morts, per milers, han sembrat els camps i els boscos, i han posat en perill la ja poc segura salubritat de la zona.

Que l'any que entra sigui més propici, que els poderosos sàpiguen ser benefactors efectius, i amb els seus mitjans puguin resoldre les lamentables situacions que s'han produït.

Oriol Camps

Els refugiats hutus a Tanzània i al Zaire emprenen el seu viatge de tornada a Ruanda, on els espera un futur incert, però millor que la fam i les malalties en els camps de concentració. Altres, el camí de tornada han hagut de fer-lo a peu, enfrontant-se amb tota mena d'inclemències.

Llum verda per al naixement de l'euro, la moneda comunitària

La cimera dels caps d'Estat i de Govern dels quinze països de la Unió Europea, que es va celebrar recentment a Dublín, va aconseguir com a objectiu fonamental que s'aproves el pacte d'estabilitat per a l'euro (la futura moneda europea), els criteris del qual hauran de complir els estats membres com a condició *sine qua non* per incorporar-se a la unió monetària a partir de l'1 de gener de 1999 i que comportarà l'aplicació d'una política de gran austeritat pressupostària.

L'adopció del pacte d'estabilitat, que obligarà tots els països comunitaris a mantenir una política fiscal rigorosa i a presentar uns programes d'estabilització segons estableixen les directrius del tractat de Maastricht, constitueix

l'element clau de tot el procés de convergència econòmica. Cal afegir que aquest procés, la finalitat del qual és eliminar a mig i llarg termini el dèficit públic, es posarà en marxa quan la unió monetària hagi entrat en vigor i els Quinze hagin accedit a l'euro. La intervenció de Helmut Kohl i Jacques Chirac, que temien les gravíssimes repercussions d'un fracàs, va ser decisiva per assolir l'acord, que enfortirà el creixement econòmic i afavorirà la creació de llocs de treball a Europa.

Al llarg de les jornades de treball del Consell Europeu, els dirigents polítics també van tractar, entre d'altres, les següents qüestions: la ratificació, abans de la fi de 1997, del conveni Europol sobre delinqüència organitza-

da; la proposta de la Conferència Intergovernamental d'elaborar un Maastricht-2, en què es prohibirà l'asil polític a ciutadans dels estats membres; la condemna total del terrorisme i l'augment de la cooperació amb altres interlocutors internacionals sobre aquest tema; la lluita contra el narcotràfic; i l'avanç vers una democràcia pluralista a Cuba, on es respectin els drets humans.

El nou tractat de Maastricht qualificarà la Unió Europea com un espai de llibertat, seguretat i justícia, prendrà les mesures adients per combatre tota activitat terrorista i instituirà un estatut especial per a les regions ultraperifèriques, com és el cas de les illes Canàries. La complexa i difícil reforma de Maastricht és el requisit indispensable

per poder iniciar les negociacions per a l'ingrés a la Unió Europea dels estats de l'Europa central i oriental. Això suposaria un fort impuls per consolidar les seves joves democràcies i, conseqüentment, per a l'estabilitat del continent europeu.

Miquel Àngel Codina

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA
BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estadies per sempre, i per convalescències. Pocs places.

Tel. 427 44 53.

VIATGES I PELEGRINATGES 1997

Avanç de programació

Del 2 al 9 de maig

Del 4 a l'11 d'agost

Del 8 al 15 de
 setembre

Del 3 al 10 d'octubre

Del 20 al 27 d'octubre

Del 29 de desembre
 al 5 de gener

TERRA SANTA

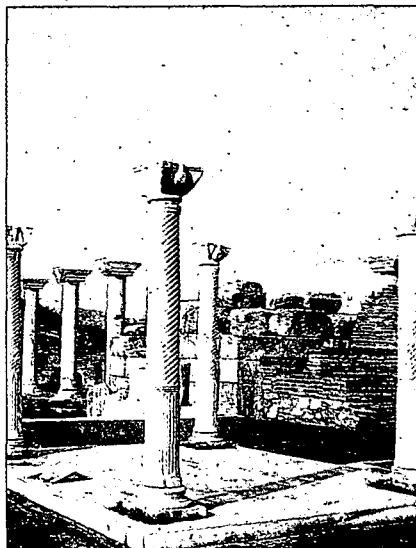
El país de Jesús

Anar-lo a conèixer és una preparació ben eficaç per celebrar el Jubileu de l'any 2000.

Del 3 al 20 de març

RUTA SANT PAU

Síria i Turquia

Per terres de l'expansió inicial del cristianisme.

Del 24 al 31 de maig

CASTELLA I LLEÓ

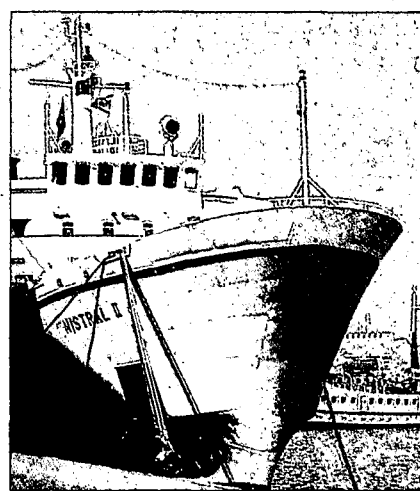
«Las Edades del Hombre»

Civilitzacions i cultura de les esglésies hispàniques.

Del 13 al 20 de juny

ATENES i creuer per les illes gregues

Una incursió al món clàssic, bressol del saber humanístic.

AMB ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

Del 14 al 23 de juliol

BRETANYA / LISIEUX

Pels camins on la santedat fa que es trobin terra i cel.

Del 4 al 14 d'agost

BALI / JAVA / LOMBOK (Indonèsia)

Un viatge molt exòtic per terres de l'Orient.

Del 3 al 8 de novembre

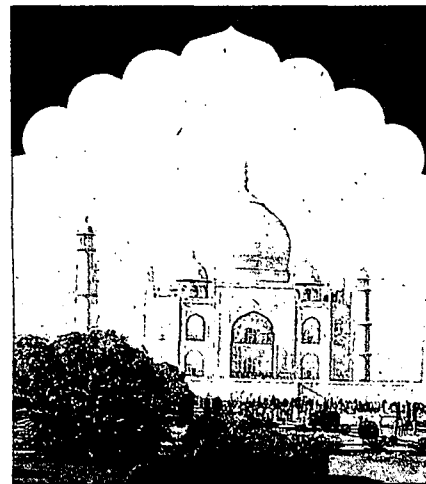
ROMA i el seu port d'Òstia

La ciutat per antonomàsia, clau de volta de tot un món.

Del 27 novembre al 14 desembre

L'ÍNDIA i el Nepal

Tot un mosaic de pobles, llengües, cultures, creences...

DEMANEU MÉS INFORMACIÓ JA DES D'ARA

Per telèfon, per correu o bé personalment a l'Associació AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
 Plaça Urquinaona, 11, 3r 3a A - 08010 BARCELONA Telèfon: 301 37 18

L'amistat com a camí de recuperació

■ El Centre Obert Arrels acull les persones sense llar

BARCELONA.— Segur que caminant pel carrer ens haurà cridat l'atenció l'aspecte de les persones que deambulen sense un rumb fix. Són persones que no tenen feina, alternen la vida al carrer amb allotjaments precaris i inestables, solen ser jubilats o amb alguna discapacitat, també és freqüent que la seva salut sigui fràgil, però el que és més important per al

Centre Obert Arrels és que són persones que estan soles. A Barcelona s'estima que hi ha més de 1.200 d'aquestes persones sobrevivint als carrers. Arrels és una organització que treballa amb les persones sense llar. Al llarg dels seus poc més de deu anys d'història han tingut contacte i han atès més de 2.500 persones sense llar.

Arrels va sorgir d'un moviment de persones vinculades inicialment amb dues parròquies, una de Poble Sec, Sant Pere Claver, i una altra de la Barceloneta, Sant Miquel, totes dues de Barcelona.

Observant l'augment de persones sense llar que caminaven pels carrers o vivien demanant almoïna des d'alguna cantonada, a partir de 1985 un conjunt de persones, entre elles Ramón Noro, actual director d'Arrels i membre del grup promotor del projecte, van començar a reflexionar sobre el tema per buscar recursos y desenvolupar estratègies de treball. Van passar dos anys abans que l'equip posés en marxa algun centre, no obstant això, malgrat les dificultats, els primers esforços van donar els seus fruits el novembre de 1987, quan va poder obrir-se el Centre Obert al carrer Sedurni, un petit local de 60 metres quadrats; l'any següent van llogar el local del costat, es van millorar els serveis i es va obrir un saló més ampli.

«Ens vam adonar —conta Ramón Noro— que a través d'establir lligams personals, podríem reconstruir algunes d'aquestes arrels, alguns dels factors que a tota persona ens mantenen sencers i estables. Vam comprovar que les persones sense llar podien avançar i això s'aconseguia a través de tenir al costat unes altres persones que amb paciència i respecte feien un procés d'acompanyament.»

El setembre de 1990 va sorgir el projecte d'un nou alberg constituït com un dels àmbits de treball i conegut com El Refugi, situat en un local de la parròquia del Carme, a la plaça Padró. El Refugi és un petit espai que ajuda a cobrir necessitats bàsiques d'allotjament, de manutenció i alhora ofereix un treball d'atenció personalitzada a les persones sense llar.

Coincidint amb la renovació urbanística de Ciutat Vella, el gener de 1994, l'equip de treball va poder traslladar-se a l'actual local del carrer Riera, més ampli també i amb millors condicions que els anteriors. D'aquest local s'ha remodelat fins a l'actualitat el 50%, però encara hi ha un espai per habilitar.

En perspectiva de futur, Arrels s'ha plantejat la creació de nous projectes.

Les persones sense llar pateixen greus problemes de comunicació.

En un edifici que ja té l'entitat es desenvoluparà un nou centre que estarà a la frontera del que és social i del que és sanitari. «El nom del projecte, explica entusiasmat el director de la Llar Pere Barnes... "Llar" perquè el que pretenem fer és una llar, atindrà les persones que es troben en aquella franja d'una situació de crisi. Hem elegit el nom Pere Barnes en memòria de la segona persona que va ingressar a El

Refugi el 1990 i va morir sobtadament al cap de tres dies... Pere tenia unes perspectives, unes il·lusions que es van veure truncades per la mort; es pretén que el centre sigui una llar per a aquesta mena de persones. Aquest centre està en construcció i l'equip està impulsant una campanya per recaptar fons. El centre Pere Barnes serà un lloc d'atenció obert les 24 hores, amb capacitat per a més de 30 persones.»

Organització de la feina

Per a Arrels, l'essència de la seva feina resideix en la comunicació i en les relacions que entaulen tots els que participen al centre. Els quatre àmbits de treball són: el Centre Obert, El Refugi, el carrer i els hospitals. El que és més conegut d'Arrels és el Centre Obert, que funciona cada tarda dels dies laborables. El Refugi, per la seva banda, obre a les vuit de la tarda fins a dos quarts de deu del matí. Al carrer el conjunt de voluntaris s'organitzen, normalment en parelles, per ubicar les persones amb les quals poden contactar; inicien d'aquesta manera un procés per començar a conèixer-les. Als hospitals (normalment públics, ja que Arrels no té hospitals pròpiament) a través de visites, ajuda i acompanyament; el voluntari d'Arrels hi és present i dona suport; aquest espai acostuma a ser un bon moment per establir contacte amb la persona, ja que es troba més dèbil i pot reconèixer la intenció d'ajudar-lo en el seu procés de recuperació de la salut. «El Centre Obert —explica Ramón— és el més emblemàtic i és on conflueixen tots els usuaris, organitzat

(Segueix a pàg. 6)

Quart misteri joïós

La presentació de Jesús al temple

«Per aquells dies, Maria se n'anà de pressa a la muntanya, a un poble de Judea, va entrar a casa de Zacaries i saludà Elisabet. Tan quan van complir-se els dies que manava la Llei de Moïses referent a la purificació, portaren Jesús a Jerusalem per presentar-lo al Senyor (així ho prescrivia la Llei del Senyor: «Tot primogènit mascle serà consagrat al Senyor»), havien d'ofrir en sacrifici, (tal com diu la Llei del Senyor: «Un parell de tórtres o dos colomins»). Hi havia llavors a Jerusalem un home que es deia Simeó. Era just i pietós. (...) Impulsat per l'esperit va anar al temple (...), Simeó el prengué en braços i beneí Déu dient: Ara, Senyor, deixa que el teu servent se'n vagi en pau, com li havies promès. Els meus ulls han vist el Salvador (Lc 2,22-30).

Consideració extreta de la litúrgia bizantina

Salve, benaventurada Verge i Mare de Déu, perquè de tu ha brollat el sol de justícia, Crist, nostre Senyor; que il·lumina a qui està entre tenebres. Alegra't també tu, ancià just, que has sostingut als teus braços el Senyor que redimeix les nostres ànimes i ens atorga la resurrecció.

Petició

Pare celestial, el teu Fill ha complert en tot la Teva voluntat i d'aquesta manera ha portat la redempció al món. Concedeix als pobles d'Orient i d'Occident la virtut de l'obediència perquè siguin capaços d'edificar, sobre les ruïnes del passat, una nova societat d'amor i de justícia, en la qual el regne de Déu es faci visible a tothom.

Van portar el Nen per consagrar-lo al Senyor.

AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA
Lluís Antúnez, 24, 2n 2a
08006 BARCELONA - Tel. (93) 2373763

(Ve de la pàg. 5)

com un club, la gent hi pot venir sense cap trava burocràtica. Llavors poden fer servir una sèrie de serveis i activitats: higiènics com a complement de rober (per canviar-se de roba), una farmaciola on s'administren medicaments, ja prescrits per un metge (això ho fan servir moltes persones que fan tractament d'alcoholisme, per exemple), de comunicacions: telèfon, una bústia on recollir la correspondència... aquest servei té un sentit, quan un viu al carrer no té cap punt de referència. Disposem també d'una consigna on es pot guardar la roba, els paquets, alguna cosa de la identitat dels transeünts hi queda guardat i protegit i això fa del centre un punt de referència per a aquestes persones.

»Dins de les activitats —continua el director del centre— a vegades fan dinàmiques de grup; també hi ha tallers, sense plans elaborats; es tracta de donar la possibilitat que les persones facin alguna cosa tangible, alguna cosa que ells mateixos vulguin fer. Totes les activitats tenen un component de proximitat humana; la proximitat del voluntari, llavors la persona se sent respectada... una cosa molt diferent de quan és al carrer demanant i la gent més aviat s'aparta en lloc d'acostar-se.

»Hi ha un altre grup, és un grup d'usuaris que es reuneix al centre, són amics que s'apleguen cada setmana per parlar de coses que ells mateixos plantegen, juntament amb dos voluntaris... i va molt bé... jo mateix em pregunto, quants de nosaltres ens reünim un cop a la setmana amb alguns amics per xerrar de coses que ens interessin?»

Passada la primera fase de coneixement, la persona sense llar es vincula més al centre, i lentament pot situar Arrels com si fos una casa, com un club; ells tenen un centre de referència i aquest és un element fonamental vers el reconeixement de si mateix com a persona valuosa. Durant la tasca que fa l'equip d'Arrels, aspira que el transeünt prengui consciència que és possible fer alguna cosa per millorar la seva salut.

El procés de relació amb el centre implica que la persona aconsegueixi un nivell de confiança més gran; comença a generar lligams amistosos no només amb els voluntaris, sinó amb altres usuaris. Per a tot l'equip és una enorme font de satisfacció veure com les persones sense llar experimenten un canvi en el seu desenvolupament.

Arribant a un nivell de major incorporació al centre es pot entrar en una fase d'orientació individual, en la qual l'equip fa una mena de «primer diagnòstic», que permet dirigir als usuaris els recursos més adients i continuar la intervenció. A partir d'aquí la persona pot ser canalitzada a El Refugi per continuar amb el treball.

La majoria dels transeünts tenen una mitja de 50 anys, però l'edat està baixant.

Experiència des del voluntariat

El voluntariat és fonamental per a la dinàmica d'Arrels. El treball dels voluntaris es combina amb el dels treballadors que hi presten professionalment els seus serveis. El voluntari, més que un professional, és una persona que interacciona i aprèn juntament amb l'altre a

valorar la vida i tot el que els envolta.

El projecte es va iniciar amb 30 voluntaris, ara n'hi ha prop de 150 distribuïts als quatre àmbits on treballa Arrels: al Centre Obert n'hi ha uns 80, a El Refugi 25 o 30 i al carrer i als hospitals uns 15. Hi ha voluntaris que fan diversos serveis, en funció del temps que tenen. Els professionals són treballadors que presten el seu servei

des de la seva àrea d'especialitat, mentre que el voluntari és un col·laborador ampli que pot tenir una divisió de funcions més gran. Els professionals ajuden a donar continuïtat i cohesió a les diferents tasques del voluntari. Arrels té un equip d'11 professionals en diferents àrees i amb diverses funcions: educadors, treballadors socials i metges.

«Em vaig assabentar d'Arrels —ens diu Mari Pepa, voluntària des de fa vuit anys— per una amiga meua. També perquè qui l'organitzava era un amic meu de joventut. Per altra banda, em feia molta por venir perquè pensava que no seria capaç de tractar amb gent adulta, jo sempre havia

treballat amb infants. Un bon dia em vaig decidir a venir, però em va costar molt integrar-me perquè em semblava que no feia res, però no vaig voler deixar de venir perquè m'hi sentia acompanyada. Un temps després vaig descobrir que no es tractava de fer coses sinó d'estar amb les persones, per després començar el camí de la recuperació.»

Arrels vol ser un punt de referència per a tothom, tant per a les persones que vénen com per als mateixos voluntaris. Sobre aquest tema Mari Pepa evoca una anècdota que la va colpir: «Abans els diumenges a la tarda obríem mitja hora per donar medicaments. Un cap de setmana vaig arribar per donar un medicament i em vaig trobar una persona que ve normalment a dutxar-se. Estava sola, asseguda a la porta, era hivern. Només portava un jersei prim, no portava la manta que feia servir per dormir al carrer. Jo li vaig preguntar: Què fas aquí? És que no me'n recordo de res, m'ho han pres tot, em va respondre. Com que t'ho han pres tot? No es recordava de res, tan sols d'una cosa: que a Riereta 24 hi havia algú que l'atendria.»

Aquesta és una mostra del tipus de comunicació que impulsa el Centre Obert Arrels, la comunicació que vol viure Arrels és alguna cosa més que paraules; és una experiència oberta inacabada, on tots, voluntaris, treballadors, usuaris, permanentment aprenen a reconèixer l'un de l'altre, que la comunicació és una trobada i tota trobada suposa una manera de celebrar la vida.

Qui són els sense llar?

Aquestes persones sense llar arriben a grans nivells de soledat i aïllament fruit d'un deteriorament gradual en les seves relacions. Hi influeixen les condicions socials, econòmiques i familiars que han anat canviant. També hi ha qüestions estructurals com l'alt índex d'atur i les situacions derivades del model econòmic vigent que faciliten que moltes persones visquin en soledat.

Ramón descriu percentatges i el perfil d'aquestes persones: «El 85% són homes... per què?... quan parlem d'això és interessant analitzar què passa: potser és perquè la dona és més autònoma, s'espavila més ràpid. Però per altra banda, el 15% de les dones sense llar tenen un deteriorament psíquic més gran que la mitjana dels homes, aquesta és una de les realitats.»

Sobre l'edat dels usuaris: «Fa un temps t'hauria dit 50 anys i ara va baixant... Cada vegada hi ha més gent jove que no ha tingut ninguna experiència anterior de vida estable, i això dificulta la seva recuperació. És important considerar quins punts de referència han tingut anteriorment... Jorge Tizón, psiquiatra, deia que per a la gent que ha treballat de jove al taller com a aprenent, el cap complia la funció d'un segon pare, ja que marcava límits. Avui dia hi ha gent jove que no ha treballat mai. Quan algú està en situacions de risc i no es tenen referents d'estabilitat, fàcilment es pot desembocar en la marginació.»

El principal problema que tenen els transeünts és la salut en un sentit integral: individual i social. Quan l'entorn és favorable i la persona forta, ho pot suportar. Però l'entorn en què solen viure aquestes persones és summament agressiu, això agreuja la situació de malestar, sobretot perquè no tenen recursos per afrontar els inconvenients del medi, per això Arrels vol ajudar en la modificació de l'entorn i ser la terra on aquestes persones puguin establir-se. Arrels vol ser una terra fresca que ajuda a la consolidació de les relacions humanes i de l'autoestima.

EQUIPS DE MEGAFONIA SENSE INSTAL·LACIÓ

Pg. Fabra i Puig, 39. Àtic 2a
08030 Barcelona

ROCAFER

Tels. 311 72 01 · 311 9449
Fax 311 75 61

Tanius Karam

Barcelona

Aspecte actual de l'església de Parets del Vallès.

Cinquanta aniversari del temple de Sant Esteve de Parets del Vallès

■ Una exposició de fotografies, concerts i exposicions per commemorar-ho

PARETS DEL VALLÈS.— L'església parroquial de sant Esteve de Parets del Vallès ha començat els actes commemoratius del 50è aniversari de la benedicció i consagració del temple, que s'estendran al llarg de tot el 1997.

El 3 de novembre passat es van complir cinquanta anys justos de la benedicció de la nova església, celebrada el 1946. Per commemorar-ho es va celebrar una eucaristia presidida pel bisbe auxiliar encarregat de la demarcació, Mons. Carles Soler i Perdigo, i animada musicalment per la Coral Albada de Granollers. El bisbe indicà en l'homília que cal no oblidar que les més importants són les pedres vives que es reuneixen dins les pedres dels temples, i que la celebració d'aquests esdeveniments havia de ser un motiu de renovació de la vida parroquial per als anys propers.

Després de l'Eucaristia, hi va haver una conferència al centre parroquial, on Mn. Joan Galtés va exposar una sèrie de dades històriques de Parets del Vallès i de l'església parroquial de sant Esteve, les quals són una anticipació del llibre que està preparant entorn d'aquest tema.

Al llarg dels propers mesos hi haurà un ampli ventall d'actes per continuar

aquesta celebració, entre els quals cal destacar diverses conferències destinades a revitalitzar «les pedres vives» de la parròquia; una exposició de fotografies del temple abans de 1936, de la seva destrucció i posterior reconstrucció; i diversos concerts i exposicions. La clausura tindrà lloc el dia que se celebren els cinquanta anys de la consagració de l'església, el 4 de maig de 1997, i està previst que aquell dia hi presideixi l'Eucaristia el cardenal Ricard M. Carles.

L'església actual es va construir després que el foc destruís l'antic temple el juliol de 1936, gràcies a la col·laboració d'una gran part del poble. És obra de l'arquitecte Francesc Folguera, i reproduïx l'estil romànic en harmonia amb l'absis original. Al presbiteri hi ha un retaule de sant Esteve, de marbre policromat, que conjuntament amb totes les altres imatges és obra de l'escultor Frederic Marès.

Josep M. Turull

Tarragona

L'església de Reus posa en marxa un centre per promoure els joves i la dona

REUS.— El Centre de Promoció Juvenil i de la Dona ha iniciat recentment les seves activitats a Reus, responent a un antic projecte endegat sota els auspicis de l'arxiprestat de la prioral de Sant Pere. Els objectius que es pretenen són l'actuació sobre els col·lectius que presenten problemes de tipus econòmic, d'integració social o cultural.

La seu del centre està al col·legi Enric de Querol, al barri de Sant Josep Obrer i la tasca iniciada es pretén fer extensiva a tota la ciutat. Ara com ara s'està actuant en un grup de 40 nens i nenes d'edats compreses entre els 8 i 13 anys envers la formació integral de la persona mitjançant activitats lúdiques i educatives.

Cal remarcar que per als majors de 16 anys es faran cursos d'inserció laboral en col·laboració amb l'Institut Municipal de Formació i Empresa. Un d'aquests cursos ja es troba en funcionament, adreçat a l'aprenentatge de confecció industrial. Dirigit per les Filles de Sant Josep, compta amb unes quinze noies, vuit de les quals són d'origen magrebí.

Per endegar el centre s'ha disposat d'una subvenció de la Diputació de Tarragona de dos milions i mig de pessetes. El seu funcionament, que compta amb un voluntariat de més de cinquanta persones, dependrà de les donacions que es puguin aconseguir.

Joan Boronat

Urgell

Ràdio Principat comença a emetre

URGELL.— Ràdio Principat, l'emissora diocesana del bisbat d'Urgell, va començar a emetre en període de proves el 18 de desembre passat. Aquesta ràdio, que neix amb una actitud de servei a la societat, estructura la seva programació en un esquema cíclic de ràdio fórmula, igual que l'emissora diocesana de Barcelona, Ràdio Estel.

El centre emissor de Ràdio Principat es troba ubicat a més de dos mil metres d'altitud; a prop del límit fronterer entre l'Estat espanyol i Andorra. Els continguts parlats apareixeran cada hora per oferir un breu apunt sobre l'actualitat. Els butlletins de notícies generals seran servits des de Ràdio Estel.

El minut quinze estarà dedicat a informacions diverses de servei. El minut trenta marcarà el moment d'ocupar-se de tot el que l'Església aporta a la societat. A tres quarts la cita serà amb la cultura i a les hores nocturnes es parlarà de temes d'actualitat.

C.C.

Ajuda'ns a salvar una vida!

TELÈFONS DE LA VIDA
204 71 11 i 417 39 64

- Centres d'acolliment de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

PRO-VIDA

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
BONAPLATA, 42, 1º, TEL. 204 71 11 08034 BARCELONA

COL-LABORA FENT-TE SOCI

SÍ A LA VIDA, DESITJO REBRE EL BUTLLETÍ INFORMATIU PRO-VIDA

NOM.....

Adreça.....

Població.....

Província.....

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA - Bonaplata, 42, 1º, Tel. 204 71 11 08034 BARCELONA

Girona

El bisbe Camprodon demana als joves que apliquin el Concili

GIRONA.— «No espereu ordres des de dalt, mireu què podeu fer i apliqueu el Concili Provincial Tarraconense vosaltres mateixos», va dir el bisbe de Girona a la trentena de joves que van assistir a la xerrada sobre el Concili i els Joves, organitzada el 3 de desembre passat al Centre Cristià dels Universitaris (CCU) de Girona.

El bisbe de Girona va tractar el tema del Concili amb els joves.

El bisbe Camprodon va suggerir als estudiants que agafin un tema del Concili i el reflexionin, insistint en què aporta Jesucrist a la vida de cadascú. El bisbe va explicar als joves que «el Concili és molt important, és una opció que van fer els bisbes però sempre està en funció del coneixement de Jesucrist» i va dir que potser «d'aquí a uns anys el Concili estarà en una prestatgeria però l'Evangeli continuarà». El bisbe es va mostrar molt interessat per saber què pensen els joves de l'Església, i va demanar quina fesomia hauria de prendre aquesta. Jaume Camprodon també va manifestar que

«hem de reconèixer que la catequesi falla una mica en la formació», i va recordar que «el que vol ser cristià no ha de voler imitar Jesucrist sinó fer un seguiment de la seva persona». Mons. Camprodon va advertir del perill que pot comportar una relació que es limita a «Jesucrist i un mateix». El bisbe va mostrar la voluntat de trobar-se més sovint amb els joves del bisbat.

Miriam Díez

Tortosa

Celebració del Tercer Congrés «Consolació per al món»

REUS-TORTOSA.— Primer a Reus i després a Tortosa, a la Casa-mare de les Religioses de la Consolació, es va celebrar el III Congrés Internacional d'aquest moviment que cercava mostrar la identitat cristiana i aparèixer com un testimoni per al món. A principis de novembre, en un clima festiu i de compromís, hi van participar congressistes de tots els continents, si bé la majoria eren de l'Estat espanyol i d'Amèrica.

De la primera jornada a Reus cal destacar la conferència del cardenal-arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles, que va parlar sobre el que espera l'Església de l'any 2000 dels joves. «Espera que sigueu no únicament un *homo faber* que treballa sinó també un *homo sapiens-communicans* en plenitud de sentit i comunió amb Déu i els germans», va dir el bisbe.

La cloenda va ser a la casa de les religioses a Tortosa, on es veneren les despulles de la fundadora, M. Rosa Molas; va presidir l'eucaristia Mons. Lluís Martínez i Sistach, que va convidar els congressistes a donar-se als pobres.

J. Blanc i Bahima

Claret

LA BÍBLIA

Un poble a l'escolta de Déu

Projecte: Ignasi Ricart • Text: Joan Baró • Il·lustració: Maria Rius

La Bíblia: Un poble a l'escolta de Déu s'adreça als nois i noies de 8 a 14 anys, amb uns objectius pedagògics molt definits, amb els quals es vol desmarcar d'altres publicacions bíbliques per a infants que hom pot trobar en el mercat.

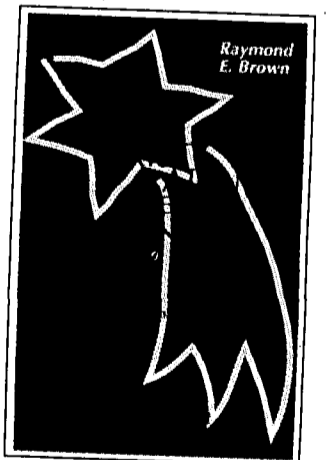
- És un *text didàctic* que ajuda a entendre la Bíblia.
- És una *preparació per a la lectura* i comprensió de la Bíblia "dels grans", i no cap mena de substitut.
- Es presenta com una *història*, i no com un conjunt d'histories. La història d'un poble que escoltant / acollint la Paraula esdevé el Poble de Déu: la història d'un **poble a l'escolta de Déu**.
- Un llibre *visualment agradable*, l'acurada qualitat artística del volum cerca que la història que transmet es revesteixi de dignitat.
- Finalment, tant el text com la il·lustració responen equilibradament als gustos, necessitats i capacitats dels nois i noies a qui s'adreça.

Mides: 22 x 28,5 cm. 352 pàgines. PVP: 2.950 ptes.

COL·LECCIÓ PARÀBOLA TEMPS D'ADVENT I NADAL

Raymond E. Brown, membre de la Pontificia Comissió Bíblica de Roma, és un dels grans biblistes de l'actualitat. Editorial Claret, en la col·lecció Paràbola, ha publicat els seus llibres sobre els cinc grans temps de l'any litúrgic: Advent, Nadal, Quaresma, Pasqua i Pentecosta.

UN CRIST QUE ARRIBA EN L'ADVENT

Paràbola 1, 70 pàg. PVP: 685 ptes.

El Messies no vingué sense un període preparatori de la història d'Israel o sense les respostes de fidelitat preparatòries de Josèp i de Maria. La litúrgia ofereix en l'Advent un tercer temps de preparació, a la qual aquest petit llibre vol ajudar a donar forma.

UN CRIST ADULT PER NADAL

Paràbola 2, 54 pàg. PVP: 665 ptes.

Tot allò que envolta el naixement del Messies en les Escriptures, la historicitat de les narracions del naixement i la infància de Jesús i la seva significació teològica.

ELS PASTORETS

DEL VENDRELL

TOT VN ESPECTACLE

Són els Pastorets de Catalunya !

Teatre la Lira

1996-1997 - Més de 30 anys de cultura i tradició - OBRA: (inèdita) Entre el bé i el mal... el Nadal!

DIES:

Gener: 12, 19, i 26

Febrer: 2

HORARI:

Les representacions comencen a les 5 de la tarda

PREUS:

Butaca única 1.300 ptes.

Bonificació per a grups

Carnet Jove (10% descompte)

Bonificació especial grups de jubilats

Per a més informació i reserva de localitats:

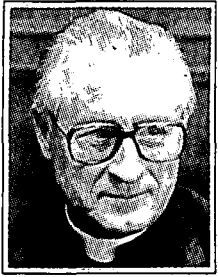
Telèfon: (977) 66-02-92 / 68-00-10 — <http://www.megaiweb.com/pastorets-del-vendrell/> E-mail: Pastorets.del.vendrell@megaiweb.com

VENDA DE LOCALITATS: A TOTES LES OFICINES DE CAIXA DE CATALUNYA

SERVEI DE TEL-ENTRADES 902 10 12 12 (les 24 hores)

magisteri

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de
Barcelona

La solidaritat amb els pobles africans

«¿Sóc un home encara?» Això es preguntava fa poc un bisbe del Zaire, Mons. Babela. I hi afegia: «Però, si em moro de fam i he perdut les forces, si visc a la intempèrie, damunt el terra, sense cobert, sense llum. Si treballo per no-res, sense sou ni retribució. Si sóc incapaç de gestionar la meva situació i haig de demanar a Déu que ho faci tot per mi i vaig descalç. Si estic incapacitat per donar res, sempre a punt de parar la mà. Si no tinc

terres per conrear ni lloc on viure, ¿és que sóc realment un home? No; em sembla que ja no sóc un home... Em penso que només ho semblo. Déu meu, Déu meu, veniu a ajudar-nos.» Aquest era el prec extrem d'un que viu, junt amb el seu poble, una realitat així de desesperant.

Hi ha qui m'ha dit que la jerarquia eclesiàstica no ha estat prou clara a l'hora de demanar ajut per a les poblacions africanes de la regió dels Grans Llacs. L'Església ha parlat i parla, però també actua, per tal de pal·liar fins on pot el patiment d'aquelles poblacions, sobretot a través de Càritas. Joan Pau II, amb les paraules pronunciades a l'hora de l'àngelus, el proppassat dia 8 de desembre, diada de la Puríssima, va tornar a demanar que no oblidem «el drama que s'està consumant» a l'Àfrica.

El Papa va fer esment dels refugiats ruandesos i burundesos que encara hi ha dispersos pel Kivu, i es va fer ressò de la «total desolació en què es troba la població de l'Est del Zaire, enmig de combats fraticides». Uns combats —va afegir— que «s'estenen com una taca d'oli, amb les seves funestes conseqüències de fam, d'inseguretat, de saqueigs, de fuga de les ciutats i poblès, d'atrocitats i d'horror». Els bisbes d'aquella zona fan arribar al Sant Pare cada dia «la crida apremiant de

la seva gent, que adrecen el seu esguard al món sencer, tot implorant ajut davant tant de sofriment i de destrucció».

A la missa que vaig presidir a Barcelona pels quatre Germans Maristes assassinats al Zaire, el 31 d'octubre propassat, vaig llegir aquestes paraules d'un d'ells, Servando Mayor: «¿Com es pot comprendre el dolor latent d'aquests dos milions de refugiats, que no duen al damunt sinó el record d'una terra i d'una casa perdudes i (la desaparició) també d'un milió de persones? ¿Com guarir les ferides d'odi i de venjança després de viure tanta violència? No ho sé pas. El que és ben cert és que la presència d'un germà marista al camp (de refugiats) és una llum d'esperança.»

No manquen pas, entre nosaltres, exemples indefallents de sensibilitat solidària, mentre que la comunitat internacional ha estat notòriament inactiva en aquest cas. Però no ens en podem cansar i hem de treballar per fer realitat allò que va dir el Sant Pare al seu discurs recent als membres de la FAO a Roma: «Hem de cercar, tots plegats, solucions immediates a fi que no hagin de conviure, costat per costat, unes persones massa pobres i unes altres de massa riques, persones a qui manca el necessari per subsistir i unes altres que dilapiden sense cap mesura.»

Joan Martí
Bisbe d'Urgell

Les sabates de santa Teresa

Era la nit de Nadal, fa justament 110 anys. La família Martín tornava a casa després de la Missa del Gall a Lisieux. La seva germana Celina cada any posava regals a les sabates que Teresa havia deixat a la llar de foc de casa. Teresa, ho

explica detalladament ella mateixa, era la més petita i, encara que estava a punt de complir els 15 anys, es deixava mimar com aquí fan els nens amb els regals del dia de Reis. El seu pare reia complagut quan Teresa anava a buscar els seus regals. Però aquell any no fou així. Cansat i de mal humor va dir: «Per fi, afortunadament aquest serà ja el darrer any!»

Teresa vivia una crisi permanent de sensibilitat a flor de pell i plorava per tot amb gran facilitat. Tots esperaven que, per la frase del seu pare, esclafiria a plorar. No fou així. Ben serena va anar a agafar les sabates, les va portar davant del seu pare i, alegrement i complaguda, va anar traient tots els regals. El seu pare es va posar a riure i Celina creia veure un somni.

Una cosa insignificant, pensarem. Però en la vida de les persones els detalls poden ser significatius. I en aquell moment Teresa es va sentir canviada. Des que havia mort la seva mare, feia 10 anys, Teresa havia perdut l'humor, estava tova i insegu-

ra. Plorava per tot. Aquella nit, en un instant, tot va canviar. Va retrobar la fortalesa espiritual i la va conservar per sempre. Una fortalesa que mantindria en el calvari de la seva malaltia i que la portaria al cim de la santedat. Ella mateixa escriu això: «En aquella nit de llum va començar el tercer període de la meua vida, el més formós, el més ple de gràcies del cel.» Ho va considerar una veritable conversió, un gran do espiritual.

Dè crisis tots en passem. Poden arribar a ser el que sant Joan de la Creu en diu «nits de l'ànima», si toquen les mateixes vivències de la fe.

Comencem l'any en què celebrarem el centenari de la mort de santa Teresa del Nen Jesús, considerada per molts com la santa més gran d'aquest segle. Posem les nostres sabates a la llar de foc i demanem-li el do d'aguantar i superar les crisis, de mantenir la fermesa espiritual per caminar endavant en la vida cristiana, i que sentim, com ella va sentir en aquella nit, que «entrava en el seu cor la caritat».

opinió

Pensar, pregar, fer bé a la gent

Ramon Masnou
Bisbe emèrit de Vic

Massa pastors

Pensar

Quants pastors hi havia a la cova de Betlem? No se sap. Quants n'hi posa la gent en els pessebres que fan a casa seva? Tampoc hi ha cap norma. Però se sap que ara hom veu pessebres on hi ha un pastor nou, que hi és de sobres, que hi fa nosa i que a la cova de Betlem, segur que no hi era. Per què allí no hi era i aquí sí, i àdhuc ha esdevingut moda? Ben clar, els àngels van cridar els pastors cap a la cova, per adorar Jesús el Messies. La bella cançó popular ho recull: «Anem a Betlem a veure el Messies; anem a Betlem i l'adorarem.» Hi ha artistes que en els pessebres que fan hi posen un pastor de més, que no adora pas

l'infant diví sinó que, ajupit, com si res, fa descaradament les seves feinotes. Al principi, la gent deia: I ara, on s'és vist, això! Doncs mireu s'és vist a les botigues i parades que en venen; a les cases dels qui en compren; a les exposicions dels qui en fan col·lecció, i fins i tot, n'hi ha que, al pastor desvergonyat, li posen facsimil més o menys dissimulat de personatges populars o insignes. Al pastor pocasolta, li diuen un nom que no s'ho val d'escriure'l.

Un tral·lora, de bon cop d'ull, que ho va saber, hi feia aquest comentari: als qui promouen, fan, admiren i lloen la figura de l'incòmode pastor, ¿els plauria, quan a casa seva fan festa grossa, amb convidats a taula, hi entrés un tranquil i, arran de taula, els obsequiés sense permís amb un espectacle com el del pastor inoportú i quelcom més que inoportú, que posen alguns pessebristes, pròp de Jesús i de la santa companyia? No, la cova de Betlem, prop de Jesús, de la Mare de Déu i de Sant Josep, no és el lloc per aquesta finesa; no ho fou pas aleshores, en la realitat, ni ho hauria de ser ara en les imatges. Si aquell suposat indiscret pastor hagués sentit, precisament allà i en aquells moments, les necessitats de la natura, atès que era de nit, podia anar a fora, vint

passes més enllà, i no vist, el respecte es guardava. Això no va passar a Betlem. Però en molts pessebres d'ara ho presenten com si hagués passat i de manera ben irrespectuosa. Sant Francesc no va idear el pessebre d'aquesta manera.

Creients i no creients poden prescindir del que es vulgui, però el respecte el mereixem tots i Jesús encara més. Ja sé que es pot ser poc respectuós, alguna vegada, inconscientment, sense cap mala intenció, només per fer gràcia; però el nostre cas de l'inventat pastor amb la seva ximple ocurrencia, no és cosa d'alguna vegada, perquè sento dir que cada any té més acollida, per a l'any vinent. ¿No seria bo de pensar-s'ho dues vegades, a fi de no repetir-ho, almenys en nom del bon gust, de la cultura, del respecte a Déu i a les persones, les de casa i els turistes?

Pregar:

Jesús infant: us vull estimar i respectar més, per mi i pels qui no ho fan.

Fer:

Ja ho veieu: respectar molt Jesucrist, i per Jesucrist respectar més tothom.

Impromptu

Oriol Camps

Nadal 1996

Aquest any Nadal té per a mi un aire nou, una sensació nova, diferent, que no em poden sostreure ni les lluminàries, ni les publicitats, ni les músiques per molt que siguin del temps, escampades sorollosament per carrers i places, atraient multituds a satisfer desigs de posseir objectes dels més inconexes, amb motiu de les festes nadalenques.

La diferència és que durant aquest any que ara s'acaba he pogut satisfer un anhel de sempre: anar a la Terra Santa, a la Terra del Senyor. I venerar els llocs on va quedar marcada la seva empremta, des de Betlem al Calvari, de Natzaret a Canà, del Tabor a les Benaurances...

A Betlem, ¿qui no vessa llàgrimes d'alegria? Com quan per primera vegada es besa un fill... I pel Camí de la Creu fins al Calvari, ¿qui no plorarà de dolor? I al Sèpulcre, quina serenor! Perquè allí tot s'havia acomplert. I allí començava el nostre camí, en el qual trobem goigs i espines, però que hem de seguir amb confiada esperança.

Només voldria que el Naixement de Jesús fos més sentit. Que fos quelcom més que un joc d'aparences en què el transformen els comercialismes publicitaris. Que recordéssim, com el poeta, que «tots els camins van a Roma, però no van a Betlem», i que, si ens acontentem amb Roma, vull dir els oripells del món, mai no trobarem el veritable camí que ens porti a Betlem.

He pogut anar a Betlem, i aquesta nit de Nadal voldria ser-hi per plorar d'alegria.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

En Peret i el seu disc «Jesús de Natzaret»

En Pere Pubill i Calaf, de raça gitana, —popularment conegut per *En Peret*— s'ha presentat amb un nou disc: *Jesús de Natzaret*. Són onze cançons de lloança a ritme de rumba catalana, compostes per ell mateix. *En Peret* ha fet unes declaracions molt espontànies a l'*Avui* (5-XII-96) que no tenen pèrdua.

L'entrevistadora, Marta Clos, li pregunta per què un disc amb onze cançons que parlen de Jesucrist. *En Peret* respon: «Perquè s'ho mereix. Si haig d'alabar algú —i el meu disc és d'alabances—, a qui millor que a Jesucrist? No és cap deute a Déu, perquè mai no podria pagar el que jo li dec.»

Quan Marta Clos li pregunta qui escoltarà el disc, *En Peret* diu: «Jo l'he fet per a Jesucrist. L'escoltarà qui vulgui sentir-lo. Ben segur que els qui no el posaran són algunes emissores de ràdio; diuen que no ho volen perquè parla de Jesús de Natzaret. Jo ho respecto, però mira: el cant gregorià va ser un gran èxit fa anys. Els qui no enteníem llatí no sabíem què era, però era el mateix que el meu disc: cants de lloança a Déu.»

Ara, als seus 61 anys, *En Peret* es dedica

amb menys intensitat a recitals i actuacions. «Això em permet —diu ell— tenir més temps per anar veure malalts i per explicar a tot aquell que vulgui que l'important en la vida és que ens estimem. Jo busco el cel aquí a la terra, i ho faig a través de l'estimació, perquè el missatge de Jesús és un missatge d'amor. El meu disc s'ha d'escoltar amb atenció i reflexió. Més d'un m'ha dit que mentre l'escoltava havia plorat.»

En Peret es confessa antiracista. Diu que s'ha de superar la por que una gitana es pugui casar amb un paio. «Jo he superat aquesta por gràcies a la meua fe religiosa. Si vull fer cas de Déu no puc ser racista. Sempre dic als gitanos: si dius que no vols casar la teua filla amb ningú que no sigui gitano, arribarà un dia que aniras al cel, i allà hi ha de tot. Què faràs?»

Finalment, manifesta que està desvinculat de qualsevol Església, però que és amic de tots els seus fidels. «La meua creença, repeteixo, és Jesucrist.»

—Amic Peret: és més el que ens uneix que el que ens separa... Que tinguis èxit amb el teu disc a Jesucrist, a qui tu cantes a ritme de rumba, i en qui creus, estimes i esperes!

Tribuna

Pere Montagut i Piquet
 Doctor en Teologia Espiritual

La formació de la consciència

Vetllar sobre nosaltres mateixos, recuperar la originalitat del que som segons el projecte de Déu, discernir o responsabilitzar-nos de tot el viscut demana l'espai d'una consciència espiritual. En ella, el diàleg de l'home amb ell mateix i amb Déu integra vitalment la llibertat de l'home i la llei divina fins assumir-les com un do de forma personal i segons una fesomia particular. A través d'aquesta integració, que expressa una comunió filial i fraterna, baixem al *nucli secretíssim i al sagrari* de l'home que és la consciència (cfr. GS 16). Ella esdevé l'espai sant on vivim sols amb Déu i on la seva veu arriba amb una força única a l'oïda del cor. Però la certesa del Déu acollit i escoltat en la consciència, a vegades, és més temuda que estimada perquè quan la veu de Déu ressona en la intimitat ens recorda que Ell, que és la Veritat, convida *fortiter et suaviter* a l'obediència (cfr. *Veritatis splendor* (VE) núm. 58-59). I per altra part, llegir el que Déu ja ha escrit en el cor, a més de desvetllar la nostra dignitat, recorda la llei d'acord amb la qual un dia serem jutjats. Dues raons, doncs, per a no prendre a la lleugera la complexitat d'aquest diàleg que porta a l'obligació moral i a la conformitat de les accions amb el judici pràctic de la consciència.

Signe d'esperança i de misericòrdia

No seria gaire difícil assenyalar de quina manera es constata que la vida cristiana es troba sota l'amenaça d'una *eclipsi, deformació o anestèsia* de les consciències (cfr. *Reconciliació i Penitència* núm. 18). La missió educativa de l'Església pot exercir, en aquest sentit, una influència decisiva de cara a fer descobrir la consistència de la vocació cristiana anterior a tota decisió humana.

Avui, potser més que mai, les ofertes de formació teològica es multipliquen —a diversos nivells i especialitats— i cada vegada estan més a l'abast dels també més nombrosos interessats a rebre-la. Aquesta formació «externa» informa la consciència i il·lumina el judici moral. Però al costat d'aquesta formació n'hi ha un altre de més interior des de la qual hom es capacita per *sentir i seguir* la veu de la consciència. De pares a fills, dels més grans als més joves, catequistes, mestres, teòlegs, persones consagrades, diaques, preveres i bisbes viuen implicats en l'educació de la consciència que és indispensable a la comunitat cristiana precisament per estar sotmesa a influències negatives i a les temptacions fruit del pecat.

El Catecisme ens recorda l'objectiu final d'aquesta educació: garantir la llibertat i engendrar la pau del cor (cfr. núm. 1.783-1.785). Per aquest motiu, a totes les edats de la vida però, sobretot, per als més joves —que refusen amb més facilitat els ensenyaments autoritzats i prefereixen els seus propis judicis— la formació directa i personalitzadora de la consciència és més necessària. Normalment, les dificultats d'alguns educadors en la fe comencen per ells mateixos quan, mòguts per un concepte gens cristià de llibertat, deixen als qui acompanyen en la intempèrie i en la més indefensa de les situacions. Les contraposicions que s'arriben a fer, per exemple, entre «Catecisme» i «Evangeli» o «comunitat» eclesial i «doctrina» eclesial són algunes de les conseqüències d'una autonomia de la consciència malentesa i d'una manca de conversió. Però la mateixa consciència és un signe d'esperança i de misericòrdia quan demostra el mal, recorda el perdó que cal demanar i estimula el que es pot fer amb l'ajut de la gràcia de Déu (cfr. VE núm. 61).

Mitjans de formació interior

La veu de la consciència no s'assumeix en solitari, sense instàncies objectives, ni és tampoc un oracle infal·lible (cfr. CEE, *La veritat us farà lliures* (VLL) núm. 41). Si la rectitud de la consciència té a veure amb la dignitat de la persona humana és evident que també l'experiència espiritual d'aquest subjecte la implica i l'exigeix. Un dels trets de la maduresa espiritual serà, doncs, la *connaturalitat* entre l'home i el seu Bé suprem. El bé que cal fer i el mal que s'ha d'evitar, reconèixer la qualitat moral d'un acte, la interpretació de les dades de l'experiència, el discerniment i una contínua transformació interior per distingir la voluntat de Déu (cfr. Rm 12,2), sempre

hauran d'estar d'acord amb el que l'home percep i reconeix en les prescripcions de la llei divina escrites en el seu cor. L'acompanyament espiritual —l'art de conduir persones adultes en la fe— és un dels mitjans de formació interior que facilita el treball d'il·luminar la consciència per la fe veritable. En ella, amb l'ajut de l'Esperit Sant i dels seus dons, es posa en moviment de gràcia tot el que és assimilat de la Paraula a través de la pregària per tal de purificar —en el que calgui— la imatge de Déu, confessar el propi pecat i judicar de forma recta tota circumstància fins a crear l'hàbit d'un discerniment pràctic de les raons i dels béns a la llum de la creu del Senyor (cfr. *Catecisme* núm. 1.789). El Concili Vaticà II va indicar un altre mitjà de formació: el que proposa i ensenya l'Església mestre de la Veritat que és Crist (cfr. *Libertatis humanae* núm. 14). El seu magisteri està al servei de la consciència, protegint-la i encaminant-la, perquè pugui mantenir-se fidel en tota ocasió com a consciència ben formada, com a llibertat «en» la veritat. En aquest aspecte, i amb la finalitat d'evitar confusions, s'imposa la distinció entre el que és doctrina comú de l'Església i el que és opinió d'un teòleg o d'una tendència determinada. L'autoritat rebuda de Crist és l'única veritat que fa lliure (cfr. *Pastores dabo vobis* (PDV) núm. 55).

Vers la fortaleza apostòlica

Davant de la temptació de conformar l'experiència espiritual al seguiment de Jesucrist fora de l'Església, les instàncies educatives hauran de presentar un sentit de pertinença eclesial unit indissolublement al testimoni i a la vocació cristiana (cfr. VLL núm. 35;50). No només està en joc la fortaleza o la debilitat apostòlica sinó la mateixa vitalitat vocacional de la comunitat. En ella, la missió dels sacerdots no és pas secundària quan —acostumats ells mateixos a escoltar la veu de Déu i a descobrir el sentit profund de les obligacions morals— l'Església els demana de guiar amb saviesa les consciències dels fidels (cfr. PDV núm. 44). La fe comporta la formació de la consciència, «sagrari de l'home» que algunes antropologies malentenen com a espai de total autosuficiència amb les seves pròpies fonts inspiradores i normes ètiques. Atenció a la consciència, doncs, perquè la comunitat de pecadors que som no esdevingui —com comenta L. González-Carvajal— una «Església de persones no convertides a l'Evangeli».

Pinzellades

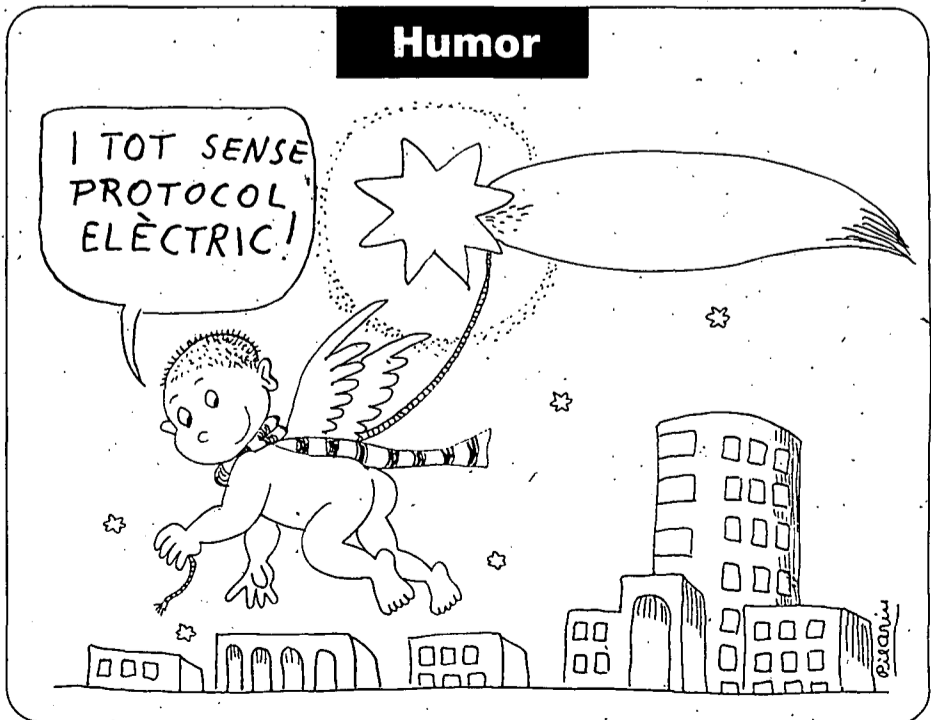
Justo López Melús

Convidat al cel

Els meus contemporanis, diu Gheorghiu, els homes d'aquest segle científic i materialista, que no poden viure sense mesurar-ho tot, s'han esforçat a comprovar científicament la direcció de la meua vida, dels meus pensaments i dels meus actes. Per això han fet servir naturalment la brúixola. Malauradament la brúixola només indica les direccions de la terra.

Els meus contemporanis han comprovat, brúixola en mà, que no em dirigeixo ni cap a la dreta o a l'oest, ni cap a l'esquerra o a l'est, ni cap endavant ni cap endarrere. ¿Per què fan servir aparells com la brúixola, que només assenyalen els punts cardinals, i mai cap al cel? Precisament el cel és el punt de la meua direcció. Estic convidat al cel.

Humor

Per ajudar les missions de Burundi i Malawi

Sr. Director,

Em plau comunicar als lectors de *Catalunya Cristiana* la publicació de dos llibres, *Pels camins de l'Àfrica* i *La clarisa de los cinco nombres*, que ha escrit el meu germà, missioner franciscà a Burundi i actualment a Malawi, pare Josep M. Massana i Mola.

El primer és una descripció molt suggerent dels països africans, Burundi i Malawi, on ha viscut molts anys. Va acompanyat de moltes fotografies que fan més atractiva la seva lectura. El segon és una petita biografia d'una religiosa clarissa de color que va morir en olor de santedat.

Recomano als lectors de *Catalunya Cristiana* aquests llibres, l'import dels quals va destinat a ajudar aquells països tan pobres. Allà els falta de tot, mentre que aquí, gràcies a Déu, podem menjar tres o quatre cops al dia.

Per comandes podeu adreçar-vos a Clarisses de la Divina Providència, c/ De la Muralla, 48 - 17820 Banyoles.

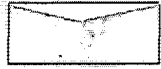
SOR M. DEL CARME MASSANA
Banyoles

D'oca a oca

Sr. Director,

L'oca, a més de ser un animal de granja, també és un joc de taula. La religió no ho és, però tot sigui dit, en aquest país, ha estat considerada com a tal. De manera que anem d'oca a oca: d'assignatura obligatòria per a tothom en temps del nacionalcatolicisme, a joc de taula o esport, actualment. Quan resulta que l'Estat no pot ni

Cartes del lector

imposar-la, ni desplaçar-la de l'espai públic, perquè es tracta d'un valor i l'únic que ha de fer és avalar-lo, i crear i garantir condicions i llocs on la persona pugui desenvolupar els seus valors individuals, tals com la classe de religió, entre d'altres.

Què passa aleshores amb els nens, els pares dels quals no volen que se'ls imparteixi cap mena de formació religiosa? Doncs que hauran de sol·licitar a l'Estat que els seus fills rebin una disciplina equiparable a la religió, com pot ser l'ètica, per tal que se'ls expliqui conducta i valors humans com són: la lleialtat, i la laboriositat, etc., ja que aquests valors no són patrimoni exclusiu de les persones que professen una determinada creença religiosa, sinó exigència del bé de tots els ciutadans, que no és altre que el bé comú; altrament es deixen estafar en consentir que els donin gat per llebre.

M. ÀNGELS OLAVARRIAGA
Barcelona

Testimoni de Bernard Nathanson

Sr. Director,

Bernard Nathanson, el doctor conegut a Nova York com el «rei de l'avortament», ha publicat un llibre autobiogràfic, *The Hand of God*, de 206 pàgines. És un

testimoni de la seva vida. El 1969, juntament amb altres persones, decideix fundar l'Associació Nacional d'Enfonsament de les Lleis contra l'Avortament. Més tard, fou director del Centre de Salut Reproductiva i Sexual a Nova York, que en aquell temps era la clínica més important del món en avortaments. Havia arribat a practicar l'avortament a una de les dones amb les quals havia tingut relacions sexuals, per tant a un fetus fill seu.

A finals dels anys setanta s'adona dels crims que van caient en la seva consciència i reacciona. Amb les noves tecnologies ha pogut observar el nen en el ventre de la mare i veu que allò que tantes vegades ha destruït és un ésser humà. Segons els seus càlculs, ha estat implicat directament o indirectament, en uns 75.000 avortaments. Llavors escriu un llibre, *Aborting America*, i fa un vídeo, *The Sibert Scream* («El crit silenciós»). I treballa per desfer tot l'error. Compara les clíniques avortistes als forns d'Auschwitz.

La vida d'aquest home ens resulta alligadora i ens mou a una pregunta: Què li falta a la nostra societat per descobrir la certesa del crim? Ell, en el llibre, acaba dient que ha deixat: «la cultura de la mort» per «creuar el llindar de l'esperança buscant l'aventura de Déu».

MONTSERRAT GUARDIOLA ROVIRA
Girona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportú i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

TOT ALLÒ QUE US INTERESSA

Més de 70 revistes d'abast nacional estan associades a l'APPEC.

Per a més informació: APPEC Rambla de Catalunya, 10, 1er.

08007 Barcelona Tel. 412 76 28 Fax: 317 83 86

Ho trobareu a les revistes en català

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

INFORMACIÓ GENERAL

INFANTIL I JUVENIL

CULTURA

RELIGIÓ

POLÍTICA

PEDAGOGIA

AGRICULTURA I RAMADERIA

ESPORTS

MÚSICA

ARTS PLÀSTIQUES

TEATRE I CINEMA

CIÈNCIA I TECNOLOGIA

ENTRETENIMENTS

HISTÒRIA

FOLKLORE

SATÍRIQUES

ARTS DECORATIVES

Cinquanta aniversari de l'Organisme Benèficio-Assistencial

L'Organisme Benèficio-Assistencial (OBA) celebra els 50 anys de funcionament. El 21 de desembre passat, Mons. Traserra va presidir una eucaristia per commemorar la continuïtat d'aquesta obra que al començament es deia Organisme Benèfic Antituberculós i atenia els malalts de tuberculosi sense recursos. A continuació oferim un especial on es recullen les diverses etapes de l'obra fins a l'actualitat.

«Allà vaig deixar les meves esperances i il·lusions»

Gerard Manresa, fundador de l'Organisme Benèfic Antituberculós (OBA)

El doctor Gerard Manresa, als 89 anys, es conserva en plenes facultats. Impulsor de l'Organisme Benèfic Antituberculós junt amb el Dr. Tarrés, ha dedicat mitja vida a lluitar contra la tuberculosi, una malaltia que al començament de l'OBA estava molt extesa i era de difícil curació. Amb motiu dels 50 anys de l'obra, recorda la dificultat dels inicis i el llarg camí recorregut.

—Dr. Manresa, per què va començar a funcionar l'OBA?

—Abans de contestar la pregunta he de parlar de què significava la tuberculosi als anys quaranta, era una autèntica tragèdia per a una família. Suposava un canvi radical des del punt de vista econòmic fins al social, perquè si estaves malalt la gent et rebutjava, ja que volia evitar el contagi. A Barcelona no hi havia pràcticament cap sanatori antituberculós, l'únic era el de l'Esperit Sant, que disposava de 200 llits, però normalment la gent havia d'esperar una mitjana de sis mesos per trobar-hi plaça.

Després de la guerra civil, lliberada Barcelona, vaig parlar amb el responsable de Sanitat de la ciutat, que per indicació del Patronat Nacional Antituberculós (PNA) de Madrid em va designar director del sanatori de l'Esperit Sant durant un període de quatre anys. Transcorregut aquest temps, el PNA va poder retornar el sanatori a la Junta propietària, la qual cosa va representar un tancament de l'hospital d'uns cinc mesos. Durant els últims anys, el nombre de tuberculosos va augmentar moltíssim i cada dia disposàvem de menys llits per poder-los ingressar.

El Dr. Tarrés va ser designat Secretari de Beneficència de la diòcesi de Barcelona, i va decidir parlar amb el bisbe Modrego de la necessitat de fer una tasca positiva a favor dels tuberculosos. El prelat va donar suport a la idea, i em va demanar la meua col·laboració que ell sabia íntegra. Vaig aconsellar dedicar-nos als malalts curables, i evitar així que aquests esperant esdevinguessin tòxics. I també bastir un sanatori d'internament breu, d'una capacitat d'uns 70 llits per aplicar la colapso-terapia mèdica i quirúrgica. Aquesta

va ser la gran obra de l'OBA.

—El desembre de 1946 es va crear l'OBA. De quins recursos econòmics disposaven?

—El Dr. Tarrés junt amb el Sr. Vidal eren marmessors d'un testament de

ar-lo.

—Vostè va conviure molt amb el Dr. Tarrés. Quins records d'ell encara té presents?

—Vam tenir una amistat molt maca. L'amor el va posar ell, i la tècnica jo, encara que també amb amor. Ell era un sant, tenia una gran fe que gairebé era certesa. A tots dos ens preocupava molt el tema de la tuberculosi.

Una de les coses que més m'impresionaven d'ell és que els diumenges al matí tenia el costum d'anar per la zona del Maresme i feia xerrades a

curar bé, els seus pulmons estaven afectats i li vaig recomenar un tractament seriós. Es va quedar al sanatori on va fer repòs durant uns mesos i a poc a poc va anar millorant. Quan ja es podia moure es va fer molt amic de la resta de malalts. Jo sempre havia pensat que en una institució d'aquestes característiques era molt necessari un sacerdot que fos sant, savi, i a més a més simpàtic. Totes aquestes condicions les complia Mn. Prat, que va substituir el Dr. Tarrés com a director de l'OBA durant vint-i-cinc anys.

—Quan ja feia anys que funcionava la Clínica de la Mercè, es funda la Residència per a nens malalts de la Immaculada. Com recorda aquella època?

—Va fer una tasca més social que no pas mèdica. Recordo que hi havia una certa recança per part dels pares de deixar els nens al centre, malgrat que estaven molt ben atesos i els podien visitar sempre que volien. Hi havia espai per atendre 30 nens, i en realitat en teníem uns 18.

—La tuberculosi deixa de ser el gravíssim problema que havia estat i l'OBA canvia la seva dedicació. Com es va produir aquest canvi?

—Es va dir que la tuberculosi ja no era un problema, encara que la malaltia tampoc va desaparèixer tan de sobte. El sanatori es va tancar l'any 1979 per raons econòmiques. L'OBA va canviar de nom: Organisme Benèfic Assistencial i va agafar una nova direcció, més adaptada als temps moderns, d'acollir infants necessitats i gent gran sense recursos. Allà vaig deixar les meves esperances i il·lusions, mitja vida de dedicació.

Gerard Manresa contempla una fotografia del Dr. Tarrés, junts van fundar l'Organisme Benèfic Antituberculós.

cent mil pessetes a favor dels necessitats. Només puc dir que quan va començar a funcionar el sanatori ja havíem pagat dos milions de pessetes. L'obra era totalment benèfica, només vivíem de les donacions. Primer anàvem nosaltres mateixos a demanar diners. Anàvem a fàbriques, a parròquies i els oferíem el manteniment d'un llit al sanatori, costava unes 14.000 pessetes a l'any, d'aquesta forma quan tinguessin un malalt ja sabien on envi-

grups de joves sobre el valor de la puresa.

—El Dr. Tarrés va morir aviat i vostè va saber trobar la persona ideal per donar a l'OBA impuls i continuïtat: Mn. Narcís Prat. Què ens pot dir d'ell?

—Un dia vaig obrir la porta del meu consultori i va entrar un sacerdot que estava malalt, era Mn. Prat. Durant la guerra havia estat al sanatori de Veruela, on va iniciar una tisi, però no es va

curar bé, els seus pulmons estaven afectats i li vaig recomenar un tractament seriós. Es va quedar al sanatori on va fer repòs durant uns mesos i a poc a poc va anar millorant. Quan ja es podia moure es va fer molt amic de la resta de malalts. Jo sempre havia pensat que en una institució d'aquestes característiques era molt necessari un sacerdot que fos sant, savi, i a més a més simpàtic. Totes aquestes condicions les complia Mn. Prat, que va substituir el Dr. Tarrés com a director de l'OBA durant vint-i-cinc anys.

Glòria Carrizosa

Mn. Narcís Prat explicava sovint als seus amics que el Dr. Tarrés pocs dies abans de la seva mort, li va demanar que es fes càrrec de l'OBA (Organisme Benèfic Antituberculós) i es va trobar amb la sorpresa que tot el capital existent era de setanta-cinc cèntims. Aquelles poques monedes les guardà tota la vida com una relíquia, les col·locava sovint sota les estovalles de l'altar en celebrar l'eucaristia, si l'afeixugaven problemes econòmics, tot demanant la intercessió i ajut del Dr. Tarrés. Avui aquell «tesor» està dipositat en un museu que guarda els seus objectes.

L'OBA estava constituït per dues institucions: la Clínica de la Mercè, situada al número 151 del carrer Numància, i el Sanatori de la Immaculada, de Sant Andreu de la Barca. La clínica, on morí el Dr. Tarrés, especialitzada en malalties de pulmó, fou traspasada a la Fundació Espona, cap als anys vuitanta, quan l'acció benèfica no podia fer-se càrrec d'una cirurgia que exigia grans inversions, i més quan l'Estat havia assumit tot el que feia referència a la salut pública. Per altra banda, la tuberculosi com a malaltia havia deixat de ser una xacra social. Pel conjunt de circumstàncies i per iniciativa de Mn. Prat, la junta de l'OBA orientà les seves activitats vers un camp de treball al qual li urgien més recursos socials: la tercera edat, construint una llar acollidora per a persones grans de limitats mitjans econòmics, on poguessin viure amb tranquil·litat i joia els darrers anys de la vida. Amb anterioritat, la Residència de la Immaculada també havia sofert una transformació: ser lloc d'acollida d'infants —una seixantena— afectats de problemes familiars. L'antic Organisme Benèfic Antituberculós, s'havia convertit en Organisme Benèfic-Assistencial. Es mantenien les mateixes inicials, car l'esperit fundador era el mateix. L'OBA era una filial de Càritas Diocesana, continuadora del Secretariat Diocesà de Beneficència del que fou director el Dr. Tarrés, substituït també per Mn. Prat, que en fou director durant vint-i-cinc anys.

El carisma de Mn. Prat

La vida de Mn. Prat, va estar marcada per la malaltia. Quan li preguntaven com es trobava era típica la seva resposta: «Ben malament, gràcies a Déu». Una metàstasi òssia el portaria definitivament a la mort, el 17 de novembre de 1976, el mateix dia que complia seixan-

ta-cinc anys. Quinze dies abans, conscient que no es recuperaria, i sentint pròxima la mort, va demanar la Santa Unció que li administrà el bisbe Daurmal, i amb qui concelebrà, amb profunda emoció, la seva darrera Eucaristia, acompanyat d'uns quants sacerdots amics.

Mn. Prat sempre es considerarà com

jant sempre destinar-los a altres finalitats, per lícites que fossin. En tenia pocs, i en sabia fer miracles, per aquesta causa era un xic exigent amb els que treballaven amb ell.

Les institucions vinculades a Càritas de la diòcesi de Barcelona deuen molt a Mn. Prat. Ell fou l'autèntic impulsor i organitzador de Càritas Diocesa-

35. La Residència de la Immaculada necessitava d'una renovació urgent tant de l'orientació, com dels equipaments i l'equip pedagògic. De l'edifici de Sol Ponent es devien a l'entorn de vuit milions; els acreedors apretaven i aquell mateix mes de la mort de Mn. Narcís s'havien de pagar factures per un total d'un milió i mig de pessetes, i les disponibilitats econòmiques només eren de setanta mil. Fou aleshores que es va manifestar la providència, i més després de tancar-se portes que, per lògica institucional, haurien d'haver ajudat.

Deu anys de treball foren dedicats a estabilitzar l'entitat de l'OBA, a donar-li la solidesa que encara no tenia. Se li va procurar una seguretat econòmica per evitar futures angoixes que la possessin en per-

rell. Es varen crear equips de treball que avaluaven en tot moment les necessitats de les persones acollides i la manera més adient de treballar. Es feren reformes importants en l'edifici de Sol Ponent, i es va buscar una atenció més individualitzada als residents. A la Residència de la Immaculada, s'intensificà la col·laboració amb els organismes oficials per procurar una millor integració social dels infants. Tot va ser possible per la col·laboració incondicional de les religioses de Sant Vicent de Paül i personal laic que col·labora sempre, amb esperit de servei i bon humor, digne de tota lloança.

De vegades el tre-

ball del present fa oblidar que el llegat del passat s'ha de transmetre a les generacions futures. Ara que se celebra el cinquentenari de la fundació, alhora que es promou la causa de beatificació del seu fundador, és un bon moment d'agrair el que ells varen fer, exhortant els actuals responsables de l'OBA a seguir el seu exemple i abnegació.

L'OBA va néixer com a conseqüència de la sensibilitat social, i del carisma del Dr. Tarrés, que Mn. Prat va adaptar a les noves necessitats. Aquest esperit el descriu perfectament la frase de sant Pau, gravada a la pedra que es troba a l'entrada de la residència de Sol Ponent en memòria de Mn. Prat, que es va col·locar en l'aniversari de la seva mort. «He lliurat un bon combat, he acabat la cursa, he conservat la fe» (2 Tim. 4. 7-8) que reflecteix perfectament el que varen fer l'un i l'altre.

Manuel Claret i Nonell

Director de l'OBA de 1977 a 1987

L'OBA després de la mort de Mn. Prat

Mn. Narcís Prat, director de l'OBA durant 25 anys, ofereix unes explicacions sobre l'obra que escolta atentament l'aleshores bisbe de Barcelona, Narcís Jubany.

un successor i mantenidor de l'obra i de la memòria del Dr. Tarrés. Un cert complex de «sacerdot extradiocesà», l'acompanyà sempre, crec, sincerament, sense fonament: ell era de la diòcesi de Girona. Mn. Narcís havia vingut a Barcelona per ser internat com a malalt al Sanatori de l'Esperit Sant de Santa Coloma. El seu esperit emprenedor el va fer famós aviat entre els malalts: organitzava sessions de teatre, i una coral per animar les celebracions i les festes. D'allí va anar al Sanatori de Flor de Maig, de Cerdanyola, on hi passà un temps, i des d'on començà a actuar més directament a la diòcesi de Barcelona. Mn. Narcís era home que cercava i donava amistat. Franc de paraula, no tenia «embuts» a l'hora de dir el que pensava, tot inclinant-se amicalment, amb un somriure als llavis i amb paraules afectives, quan es dirigia als seus interlocutors. Sabia escollir els seus col·laboradors. Profundament escrupolós amb l'administració dels diners, i la intenció dels donants, en cercava la màxima rendibilitat, rebut-

na. Amb la col·laboració, companyia i amistat incondicional de Mn. Garcia-Die, organitzà les Setmanes del Suburbi i el Secretariat Gitano. Vetllà per les Càrites Parroquials. Va impulsar el moviment de Colònies d'Estiu, va proporcionar mitjans i personal eficaç. Tot ell «entrava» en acció quan apareixia alguna causa o necessitat a favor dels pobres.

Malalt, a la Clínica de la Mercè, i coneixedor de la seva situació, demanà al Dr. Jubany un substitut per dirigir l'OBA. Volia transmetre-li tot el que considerava n'era l'esperit fundacional i el que representava la figura del seu fundador, el Dr. Tarrés. Mn. Prat l'exhortà a confiar en la providència, i a no defallir en moments que pressentia difícils.

Un canvi d'orientació

A la mort de Mn. Prat, l'OBA no es trobava precisament en el millor moment. L'edifici de Sol Ponent, construït en temps de la crisi econòmica dels anys setanta, havia costat uns 80 milions, quan s'havia pressupostat per uns

Les casetes «La Immaculada»

Era l'any 1987 quan el Dr. Jubany va encomanar-me la direcció de l'OBA. Ara que se celebra el cinquanta aniversari d'aquesta institució em plau recordar la participació que he tingut en aquest organisme dedicat totalment a ancians i a infants que no poden trobar en cap altre lloc el que troben a l'OBA: acollida i escalf familiar.

La tasca del director aleshores era múltiple: havia de vetllar tots els aspectes possibles perquè les residències marxessin a bon ritme, cercar-ne els recursos necessaris, estar en contacte amb l'administració, millorar instal·lacions i a poc a poc donar als nostres residents de Sol Ponent un habitat digne per a la seva vellesa i als infants de La Immaculada tot el necessari per a una educació integral.

Tasca bonica, també esgotadora, però, cal dir-ho, gratificant. Amb l'ajut de la providència sortíem endavant amb el suport de benefactors i també de l'administració.

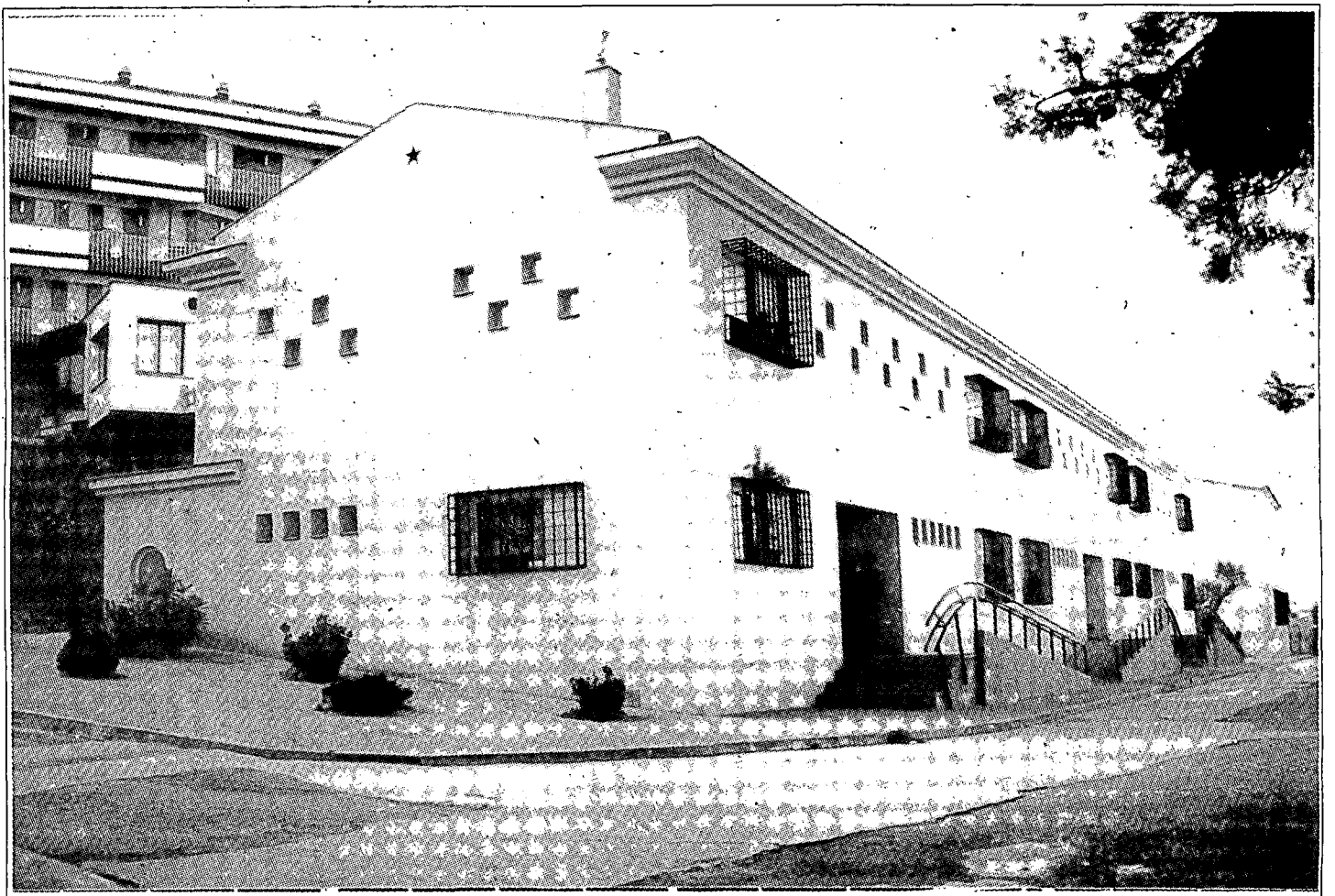
Hi havia alguna cosa, però, que no ens deixava tranquils tant a la junta del patronat, com a les religioses que atenen els nois i noies de La Immaculada. Desitjàvem que aquesta residència pogués acollir els infants d'una manera més familiar i individualitzada. Teníem interès per portar-ho a terme, però ens feia una certa por el problema econòmic; aquesta gran despesa no entrava en el nostre pressupost.

La residència La Immaculada al començament era un sanatori d'infants amb perill de tuberculosi o bé ja afectats per aquesta malaltia. La va fundar l'OBA quan n'era el director Mn. Narcís Prat, seguint el pensament del Dr. Pere Tarrés. Després la malaltia va anar decreixent i el sanatori ja no era necessari. Aleshores va acollir infants de famílies amb dificultats tant d'ordre moral com social i econòmic.

Unes llars acollidores

Mn. Manuel Claret, successor de Mn. Prat, va propiciar una reforma fent unes seccions independents dins de la mateixa casa, encara que molts serveis havien de ser comuns. Va ser un gran pas. Però aquella reforma, valenta en un moment, al cap d'un temps es veia encara deficient. Volíem unes «casetes» per a grups de 10 o 12 on visquessin els infants de totes les edats, amb educadors responsables i especialitzats.

Es feu un estudi i el pressupost per arranjar la casa. Aviat es va veure que la despesa era tan costosa com fer-ho tot de bell nou, i amb l'antic edifici sempre tindríem les deficiències d'una casa gran i la desitjada indivi-

A les llars La Immaculada hi viuen 40 nens que provenen de famílies desestructurades.

dualització seria més un projecte que una realitat. Ben aviat vàrem projectar fer unes cases noves.

L'arquitecta Mercè Zazurca i Codolà es va prendre el projecte com una cosa seva. Plena de sentit social cristià i amb gran entusiasme, ens va projectar quatre llars que eren autèntics xallets... No va ser una obra feta alegrement, de qualsevol manera. Ens preocupava el projecte i era motiu de molta

De mica en mica vam veure com anaven creixent «les casetes». El dia 12 de desembre de 1992, Mons. Daulmal, bisbe auxiliar, les beneïa, i Marta Ferrusola ens honorava amb la seva presència. Va ser un dia de goig. Els que havíem viscut pas a pas l'obra ens en feiem creus; però era ja una realitat: havíem, però, de prosseguir. La majoria de nois i noies ja habitaven en cases particulars. Una vegada més,

presidir la gestió d'aquesta obra: proporcionar als infants el lloc adient per a la seva vida familiar, sense luxes, però amb una qualitat suficient perquè tot contribuís a la major formació dels nostres acollits. Ens ho exigia el respecte a la infància que se'ns confiava. Era i és una obra d'Església.

Tot ha estat possible gràcies a la generositat de la junta del patronat, de tants amics i benefactors que hi col·laboraren, com també de l'administració. Cal esmentar el personal educador i auxiliar. Fins i tot l'empresa constructora i els seus obrers, s'ho van prendre com a cosa pròpia i se sentien orgullosos de l'obra que s'anava fent.

Menció a part es mereixen les germanes Filles de la Caritat. Sense la seva insistència a demanar la reforma de la casa i la millora educativa, sense les seves observacions oportunes en tot moment, res no hauria estat possible. Com a bones Filles de Sant Vicent de Paül volien que els pobres fossin tractats com «els nostres Senyors» i ho aconseguiren. Elles hi posaren tot el seu interès. Que el Senyor que escolta el clam dels pobres, les beneïxi.

Acabo i penso que no m'he explicat prou bé. Però voleu saber que són les llars La Immaculada? Servint-me d'una frase de l'Evangeli us dic: Veniu i ho veureu.

Mn. Josep Anton Arenas i Sampera

Canonge, director de l'OBA de 1987 a 1993

La residència La Immaculada proporciona als infants un lloc adient per a la seva vida familiar

reflexió, de consulta i d'estudi... Un fet ens hi va ajudar: revisant l'edifici es va veure que havia envellit i necessitava una remodelació total, ja que fins i tot perillava la seguretat dels residents. La junta del patronat, generosa i assenyada, va voler anar endavant. Amb el seu president al capdavant, el Sr. Bofill, es va decidir la construcció de les noves cases que acollirien 40 infants, com recomanava la Direcció General de Protecció a la Infància per defugir la massificació que tant perjudica la bona pedagogia. I vàrem començar a construir.

l'economia ens feia tremolar. No vull allargar-me, però després d'un temps s'acabà el projecte, tot i que les infraestructures cada vegada ens sortien mes deteriorades i havíem de modificar els plànols, pels edificis complementaris, com són dependències per a educadors, despatx per a la direcció, assistent social, lloc d'acollida i treball per a la psicòloga, etc. Avui l'antic sanatori, com encara l'anomena el poble de Sant Andreu de la Barca, és una realitat que ens omple de goig.

Voldria, per acabar, resumir el criteri i el bon esperit que sempre van

«Impressiona pensar com quedaria l'atenció als desvalguts sense els donatius particulars»

El 21 de desembre passat, a la residència Sol Ponent, es va celebrar una eucaristia presidida per Mons. Traserra, bisbe auxiliar de Barcelona per celebrar els 50 anys de funcionament de l'Organisme Benèfic-Assistencial (OBA), que va començar als anys 40 com a Organisme Benèfic Antituberculós i des de

sempre ha estat i encara és una obra filial de Càritas Diocesana de Barcelona. Actualment l'obra està dividida en dues institucions: la residència Sol Ponent, per a gent gran sense recursos, i les llars La Immaculada, per a nens que provenen de famílies desestructurades.

A ctualment, quins són els serveis que ofereix l'OBA?

Mn. Ferret: Bàsicament dos, la residència Sol Ponent per a gent gran, necessitada econòmicament, i la residència La Immaculada, que és una entitat col·laboradora de la Direcció General de la Infància de la Generalitat de Catalunya (DGAI).

A Sol Ponent tenim 87 places per a avis sense recursos i amb problemes de salut. No es tracta de tenir un centre perquè la gent s'hi vagi a retirar, sinó que és una residència per atendre persones, en les condicions abans esmentades, que no podrien viure soles a casa.

La residència La Immaculada és per a nens amb problemes familiars i que estan amb perill de risc social. N'hi caben 40, que viuen en grups a quatre casetes unifamiliars, cadascuna d'elles amb el seu educador. Les germanes Filles de la Caritat els atenen; hi ha també altres persones que s'encarregen del menjar i de la neteja.

—On estan situades les dues residències?

Mn. Ferret: Totes dues són a Sant Andreu de la Barca, al carrer de Mn. Narcís Prat, que de fet s'acaba a la nostra finca, és un terreny bastant gran situat a sobre de l'estació.

—De quin personal disposen per atendre els dos centres?

Mn. Ferret: Bàsicament les germanes Filles de la Caritat se n'encarreguen, a Sol Ponent n'hi ha vuit, i a la de

Manel Bofill, a l'esquerra, i Mn. Ferret expliquen en què consisteix actualment l'OBA.

La Immaculada, sis. Lògicament, aquestes persones no poden atendre 80 vells i 40 nens. Per tant, hi ha gent contractada que ajuda: personal de neteja, de cuina, cuidadores; i també educador, assistent social i psicòleg per als nens. La Direcció General d'Atenció a la Infància ens demana que tinguem aquests serveis.

Pel que fa al manteniment econòmic dels dos centres, hi ha alguna aportació dels avis, una aportació anual de Càritas, també tenim socis fixos i persones que fan donatius espontanis. A vegades hi ha avis que tenen el seu raconet

—encara que si tenen recursos haurien d'anar a una altra residència— i quan es moren ens els deixen. Pel que fa a la Immaculada, la DGAI la manté, però es queden curts amb la subvenció i hem de buscar altres mitjans com és la campanya de les primeres comunions perquè no arribem a cobrir les despeses. Fins i tot de cara als nens convindria tenir algun educador més.

—Els nens que atenen estan integrats en la vida del poble?

Mn. Ferret: Els nens, que tenen entre 4 i 14 anys, van a l'escola amb la resta

de nens de la població. Una de les coses que ens estem plantejant ara, ja que l'ensenyament oficial s'ha allargat fins als 16 anys, és veure si podem tenir nens fins aquesta edat. Però és un tema que no és fàcil de solventar. Intentem, però, que les cases on viuen els nens siguin riques en totes les edats i sexes, com a qualsevol família, i una de les coses que evidentment es respecta és que els germans estiguin junts.

—Com veuen el futur de l'OBA?

M. Bofill: El futur de l'OBA, com el de qualsevol entitat benèfica, ve marcat per l'evolució de les mancances de la nostra societat. Pel que fa a l'atenció de la gent gran, observem com l'augment de l'esperança de vida ha comportat un augment del temps que una persona pot viure amb una total necessitat de ser assistida. I també so-

vinteja més la circumstància que els fills —i no volem pas jutjar això com a manca d'afecte— no poden o no volen atendre'ls directament. I si parlem de l'atenció als nens, el panorama que es presenta a Barcelona i a tot el seu entorn és realment greu. Els nostres acollits són nens de famílies prou desballestades pels quals la convivència en molts casos és realment difícil.

Les mancances socials que cada dia es palpen són més i més greus, i les ajudes econòmiques oficials segueixen insuficients i pràcticament bloquejades. Impressiona pensar com quedaria l'atenció als desvalguts si no es pogués comptar amb les donacions i ajudes de tanta i tanta gent de totes les idees i creences.

Bé, nosaltres ens mantindrem en els nostres àmbits d'activitat, ja es veu que hi ha molta feina a fer i puc assegurar que també moltes ganes de fer-la. I, en tot cas i com diu la dita popular, que Déu hi faci més que nosaltres.

Glòria Carrizosa

BUTLLETA D'INSCRIPCIÓ COM A MEMBRE BENEFactor

(Envii'ns a OBA: Ribadeneyra, 6, 10è - 08002 BARCELONA)

Sí, vull col·laborar com a Membre Benefactor en l'obra que duu a terme OBA (Organisme Benèfic-Assistencial), aportant la quantitat de _____ ptes. que abonaré cada mes, trimestre, any, a través de l'Entitat Bancària les dades de la qual especifica seguidament:

Banc / Caixa _____ Oficina _____

Adreça _____

Compte Llibreta Núm. Cte./Llibreta _____

Títular _____

Sr. Director: Prego que, amb càrrec al meu Compte/Llibreta atenguin, fins a nova ordre, els rebuts que per un import de _____ ptes.

mensual, trimestral, anual, li presentarà periòdicament OBA (Organisme Benèfic-Assistencial).

Data _____ Signatura _____

Les meves dades personals són les següents:

Nom i cognoms _____

Adreça _____

Població _____ Codi Postal _____

Província _____ Telèfon _____

Ens pot ajudar fent-se membre d'OBA mitjançant una subscripció la quantitat de la qual vostè determinarà. Ompli i envii'ns la butlleta d'inscripció adjunt per tal de poder comptar des d'ara amb la seva generosa aportació. Els nens i els ancians acollits a les nostres residències li ho agrairan.

Vaticà

Joan Pau II i Karekin I firmen una declaració comuna

■ El Papa acull els «estimats germans» de l'Església armènia

El dia 13 d'aquest mes el papa Joan Pau II va rebre Karekin I, patriarca suprem dels armenis. Les dues Esglésies, la catòlica i l'armènia, celebren els mateixos sacraments, reconeixen mútuament la validesa del sacerdoci ministerial i de l'episcopat i estan compromeses en una mateixa missió per al món d'avui. A continuació publicuem uns extractes de la Declaració Comuna firmada pel Papa i el patriarca armeni i una breu notícia de l'Església armènia.

El papa Joan Pau II i el patriarca Karekin I constaten amb alegria el recent desenvolupament de les relacions ecumèniques i els debats teològics fets amb esperit d'amor cristià i de fraternitat, que dissipen molt dels malentesos heretats de les controvèrsies i dissensions del passat. Han expressat la ferma convicció que, en virtut de la comuna i fonamental fe en Déu i en Jesucrist i com a resultat de la present declaració, les controvèrsies i divisions deplorables, derivades de les maneres divergents d'expressar la fe, ja no haurien d'influir negativament en la vida i en el testimoni de l'Església avui.

El diàleg és més urgent que mai en el nostre temps, en el qual les Esglésies han d'afrontar nous desafiaments al testimoni de l'Evangeli de Jesucrist, que es deriven de situacions de canvis ràpids en el món modern, tan afectat per la secularització de la vida i de la cultura.

El Papa i el patriarca fan una crida al seu clergat i als laics perquè facin més activa la seva plena col·laboració en tots els camps de la diaconia, es facin promotors de reconciliació, de pau i de justícia i lluitin pel veritable reconeixement dels

drets humans i es consagrin a donar el seu suport a tots els que pateixen, que tenen necessitats espirituals i materials arreu del món. Enmig de les agitacions i de les tragèdies, especialment al nostre segle, aquest poble s'ha manifestat fidel a la fe apostòlica.

L'Església armènia té actualment sis milions de fidels

L'Església armènia va ser fundada pels apòstols Tadeu i Bartolomé, martiritzats en aquesta zona. El poble armeni va ser un dels primers que va acollir la Bona Nova; es va convertir en una comunitat cristiana vivent, arrelada en la realitat humana local i solidària enmig de les seves alegries i sofriments. Vivint en una regió turmentada en una confluència de cultures i de religions diferents i d'entitats polítiques diverses, aquesta Església ha conegut la persecució constant. Actualment té sis milions de fidels.

En la trobada amb el patriarca Karekin I, Joan Pau II va expressar la seva alegria i va manifestar l'espe-

Joan Pau II amb el patriarca armeni, Karekin I

rança d'una col·laboració continuada i més intensa entre les dues confessions cristianes. «Que la nostra reconciliació i

unió obrin també el camí cap a la pau i cap a l'entesa fraterna dels pobles.»

C.C.

Espanya

Mons. Antonio Cañizares, nou arquebisbe de Granada

ÀVILA.— Antonio Cañizares Llovera, fins ara arquebisbe d'Àvila, ha estat nomenat pel Papa nou arquebisbe de l'arxidiòcesi de Granada.

Va néixer a Utiel (València) el 1945. Va fer els estudis eclesiàstics a València i es va doctorar a la Universitat Pontifícia de Salamanca. Des del mes de novembre del 1995 és membre de la Congregació per a la Doctrina de la Fe.

El nou pastor ha manifestat en una carta que agraeix a Joan Pau II el nomenament, tot i que representi un trencament pel fet d'haver de deixar Àvila després de quatre anys. També ha expressat el seu agraïment a tots els avilesos —que en la seva carta qualifica de nobles, cristians i fermes— als quals anima a continuar endavant en el projecte de crear la Universitat Catòlica de Santa Teresa. «La Santa Seu vol que el projecte segueixi endavant fins que arribi a ser una realitat», conclou el nou arquebisbe de Granada.

T.B

ELS PASTORETS DE BERGA

Una tradició nadalenca feta espectacle

ELS PASTORETS

DE SERAFÍ PITARRA

Amb un important text del que fou considerat el creador del Teatre Català, aquests són uns PASTORETS una mica diferents, on els esdeveniments d'aquell primer Nadal son viscuts per la nostre gent i a les nostres contrades; El Pedraforca, Pedret, Campllong o la Font del Guiu, són alguns dels paratges del nostre espectacle.

TEATRE MUNICIPAL DE BERGA

DESEMBRE 1996	DESEMBRE 1996	DESEMBRE 1996	GENYER 1997	GENYER 1997	GENYER 1997
25	26	29	1	6	12
NADAL 10 NIT	SETENA 5 TARDA	DIANINGI 5 TARDA	CAPD'ANY 5 TARDA	LES REUS 5 TARDA	DIUMENGE 5 TARDA

-Un espectacle en tres actes i 25 quadres.

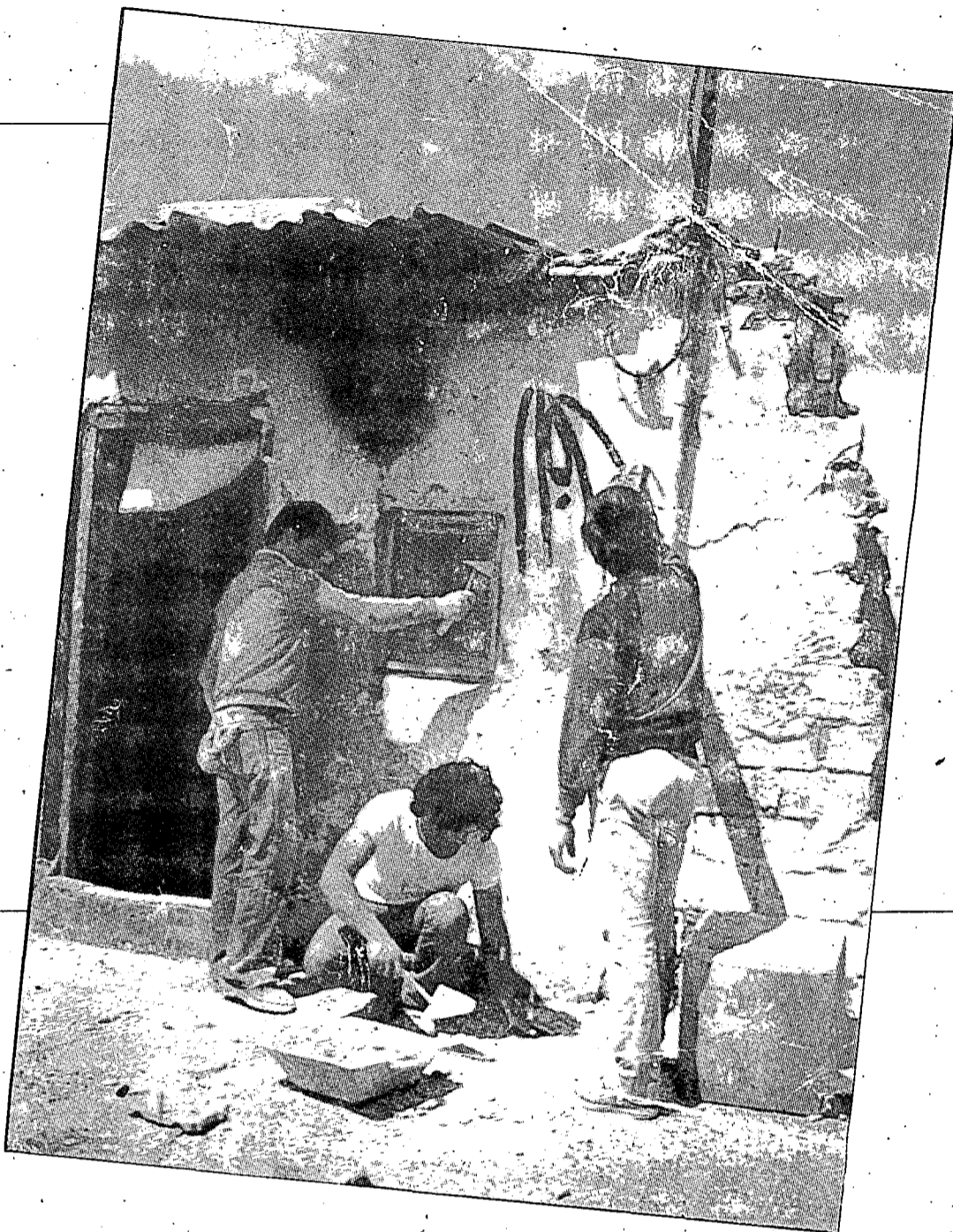
-Més de 80 persones en escena.

Encàrrec de localitats al telèfon: 8210537 i 8211795.

PREU BUTACA PLATEA I AMFITEATRE 800.-Ptes.

Preus especials per a grups de més de 15 persones.

PROSEC, un projecte de futur

Una novetat catequètica

Jesucrist, el nostre Salvador

Segon volum del Curs de Catequesi d'Adults iniciat l'any passat. Segueix el programa traçat pel papa Joan Pau II en preparació del Jubileu en el Tercer Mil·lenni de l'Encarnació. Enguany s'escau el tema «Jesucrist, el nostre Salvador», que és desenvolupat en set capítols. Hi ha unes pregàries a escollir per a l'inici i el final de les sessions. Aquesta obra cerca redescobrir el Crist, Mestre i Salvador, per esdevenir-ne veritables deixebles i saber comunicar amb convenciment aquesta experiència interior.

Aquest volum el podeu adquirir a la Formiga d'Or i a les llibreries habituals. També a la Delegació diocesana de Catequesi de Barcelona.

ADULTS EN LA FE

Catequesi vers el tercer mil·lenni

II- Jesucrist, el nostre Salvador

per
Joan Guiteras i Vilanova

ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
Delegació Diocesana de Catequesi

Quan, ara fa deu anys, es va començar el projecte de PROSEC, els seus fundadors no pensaven arribar tan lluny, i és que actualment, l'entitat s'està consolidant en les seves petites empreses a Lleida, gaudint del respecte de la gent del seu entorn. **Noudiec**, l'agència de publicitat directa, **Taller-3**, la botiga del *Comerç just i solidari*, i la llibreria **Ramon Llull** són els projectes que ja funcionen i n'hi ha més en perspectiva, ja que la gran voluntat de PROSEC és de ser independent, de no haver de dependre de subvencions.

Un cop els primers projectes arrelin i siguin independents, es podrà seguir la dinàmica de fundar altres empreses i capbussar-se en el proper objectiu: una planta de reciclatge de residus, en la qual treballaran persones provinents de realitats socials desfavorables, amb especial dificultat social i laboral.

Per aconseguir una societat millor, cal que tothom hi esti-

gui acollit i és per això que les empreses han de donar feina als joves i als marginats que, per la seva manca de preparació professional, han de desenvolupar tasques que per senzilles que siguin no són menys necessàries. En el moment que una persona sortida de la marginació té un lloc de treball, pot mirar la societat amb altres ulls i veure's ella mateixa amb una dignitat que fins aleshores li estava negada. No totes les empreses, però, estan disposades a fer aquest servei d'acollida i és per això que aquesta iniciativa és tan necessària, ja que, a més de proporcionar feina, es fa un seguiment de la persona per tal que segueixi prosperant.

La tasca que desenvolupen entitats com les de PROSEC ajuda les persones que ho necessiten i dona un servei a la ciutat en forma d'aquests petits establiments i és que, per damunt dels guanys materials, el valor d'una societat és el fet de construir una comunitat de persones que mai no se sentin excloses.

Les festes que acompanyen Nadal

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

El calendari romà acompanya la solemnitat de Nadal amb tres festes que són, per a nosaltres, el resplendor habitual del 25 de desembre: la festa del primer màrtir, sant Esteve, la de l'apòstol sant Joan Evangelista, i la dels sants Innocents màrtirs. Està clar que la relació d'aquestes tres festes amb el misteri de Nadal no és igualment directa, però la seva col·locació en el calendari les ha fet significatives de diversos aspectes del misteri. Al costat d'elles, els dies de l'octava de Nadal inclouen igualment la festa de la Sagrada Família, i ofereixen l'oportunitat d'acabar la lectura dels evangelis de la infància de Jesús.

Sant Esteve

Sant Esteve és una mena de contrapunt al que Nadal pogués tenir de perill d'una visió massa «endolcida» de la fe cristiana. És saludable que després de la blancor del Nadal ens trobem amb el vermell de sang del primer màrtir. La litúrgia de les hores ens fa llegir, des de fa segles, un gran sermó de sant Fulgenci de Ruspe, que enllaça ja les dues festes i els

dos misteris: «Ahir vam celebrar el naixement temporal del nostre Rei etern; avui celebrem la passió triomfal del seu soldat... Sí, la caritat que féu davallar Crist del cel i va dipositar-lo a la terra va enlairar sant Esteve de la Terra al cel.»

Aquesta mena d'antítesi és, en realitat, una oportunitat per contemplar el misteri de Nadal en tota la seva amplitud: es tracta del primer moment del misteri pasqual, de l'inici de la nostra salvació. Les representacions que enllacen les imatges del naixement amb les de la passió són ben afortunades: l'infant posat en una mena de sepulcre, enfaixat com un cadàver, en les icones orientals del naixement; el camí que surt de Betlem i arriba, al fons, fins al calvari; Jesús sortint del sepulcre sobre la representació de la cova del naixement... La passió de sant Esteve hi afegeix el testimoni de la fe; és la imatge personal del que l'Església de tots els temps està cridada a fer en relació amb aquest infant.

La festa de sant Joan Evangelista aporta una altra dimensió a la contemplació de Nadal: si sant Esteve aporta el testimoni del lliurament de la vida, en una imitació

fidel de la passió de Jesús, sant Joan aporta la presència d'una fe contemplativa, que és alhora predicació apostòlica. En la figura de sant Joan s'entrellacen els aspectes més personals i interiors de la fe, i els aspectes més eclesials.

El començament de la primera carta de sant Joan —que continuarà després durant els dies de l'octava i més enllà— és un text ben adient per aquesta festa. D'una banda, parla aquell que ha vist amb els propis ulls, ha tocat amb les mans i ha contemplat la Paraula de Vida... Hom pensa espontàniament en les narracions de l'últim sopar de Jesús amb els deixebles, o en les aparicions del Ressuscitat. D'altra banda, no es tracta pas de quedar-se en una contemplació intimista, sinó de comunicar-ho a molts, perquè els qui creguin puguin tenir la mateixa comunió vital que tenen els deixebles dels orígens: la comunió amb el Pare i amb el seu Fill Jesucrist. Així creix l'Església. L'evangelí del matí de Pasqua és ben bé el complement de l'evangelí de Nadal. Maria i Josep, i els pastors, a Betlem; Pere i Joan i Maria Magdalena al sepulcre, a Jerusalem.

Els sants Innocents

A l'interior de l'evangelí de la Infància segons sant Mateu, i en estreta relació amb la narració dels mags, hi ha el «misteri dels sants Innocents». El tracte privilegiat donat a l'Evangelí de Mateu ha portat a concedir un fort relleu als sants Innocents: en la litúrgia, en l'art, en la pietat popular.

La litúrgia manté una estreta connexió entre la mort dels Innocents i la fugida de la Sagrada Família a Egipte, com ho fa l'evangelí de Mateu, i la litúrgia de les hores proposa la lectura de l'Èxode que parla de la voluntat del Faraó d'exterminar els nens hebreus. El paral·lelisme entre Moisès salvat de la mort decretada pel Faraó i Jesús salvat de la mort decretada per Herodes dona una llum pasqual a la mort dels sants Innocents: «Per la gràcia del naixement del vostre Fill (Jesucrist), van ser coronats de glòria, quan encara no podien confessar-ho de paraula» (Postcomunió).

Els sants Innocents ens posen, cada any, enfront de la presència silenciosa dels salvats per Jesucrist sense que l'hagin arribat a confessar personalment, la multitud dels qui, seguint en el testimoni de la seva consciència la inspiració de l'Esperit Sant, s'afanyen a ser fidels a allò que coneixen com a bo i just.

La Bíblia a l'abast

Fe i testimoniatge

El capítol 11 de la Carta als Hebreus —que per cert no és de sant Pau, ni va dirigida estrictament als jueus, i que més que una carta és com «una homilia a uns cristians desorientats»— comença amb una afirmació de la necessitat de la fe. «Creure és posseir anticipadament allò que esperem, és conèixer realitats que no veiem» (v. 1). És per la fe que ens acostem i arribem al transcendent, com un inici de la vida eterna en nosaltres, que en certa manera ja se'ns fa present ara i aquí, i ens dona ferma confiança que la nostra esperança no és cap fantasia ni cosa vana. I de seguida fa l'elogi dels creients antics, els avantpassats. «Els antics han merescut per la fe el testimoniatge de l'Esclusiva» (v. 2). Els antics, que l'autor enumera tot seguit, són els patriarques en un sentit ampli: Abel, Henoc, Noé, Abraham, Isaac, Jacob, Josep, Moisès, Josué, que recorda sense anomenar-lo, Gedeó, Barac, Sam-só Jefe, David, Samuel i els profetes. Enmig d'aquesta línia masculina hi apa-

La fe exemplar dels avantpassats

(He 11:8.11-12.17.19)

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

reixen també dues dones: Sara, la muller d'Abraham, i Rahab: «Gràcies a la fe, Rahab, la prostituta que havia acollit en pau als exploradors, no va morir amb els que refusaven de creure» (v. 31). «Tots aquests han merescut per la seva fe el testimoni de l'Esclusiva, però no van obtenir el que Déu havia promès, perquè ell, que ens tenia preparada una sort millor, no volia que arribessin a la plenitud sense nosaltres» (vv. 39-40). Aquesta plenitud és Jesucrist, «el qui ens ha de guiar pel camí de la fe i el qui la porta a la plenitud» (12:2). I salta espontàniament l'exhortació: «Així, doncs, també nosaltres, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, traguem-nos tot impediment, i el pecat que tan fàcilment ens subjecta, i llancem-nos a córrer sense defallir en la prova que ens és proposada» (12:1).

La nostra perícopa litúrgica ens presenta el testimoniatge del patriarca Abraham. Fou per la fe que el patriarca escoltà en el seu interior la veu de Déu i «obeí a la invitació d'anar-se'n a la terra que havia de posseir en herència» (v. 8). Deixava la seguretat d'allò que ell coneixia i estimava per anar a l'aventura d'arribar a posseir una terra desconeguda: «Sortí del seu país sense saber on aniria» (v. 8b). De fet, refiat únicament en Déu —«gràcies a la fe»— començava la gran gesta de l'èxode, no del poble escollit, sinó de tota la humanitat cap a la pàtria eterna. Així la perícopa litúrgica, ens ajuda a descobrir la grandesa transcendental de l'obediència creient d'Abraham: «Gràcies a la fe, igual que Sara, que era estèril, Abraham obtingué la capacitat de fundar un llinatge, tot i la seva edat avançada» (v.11). És del gran patriarca que vénen tots els creients, jueus i gentils. La grandesa del gest d'Abraham, però, no és res més que una imatge del que s'esdevindria en la plenitud dels temps, per Jesucrist. Així, «gràcies a la fe... oferí el seu fill únic, el que havia rebut les promeses... confiava que Déu seria prou poderós per a ressuscitar un mort. Per això recobrà el seu fill, com una prefiguració d'aquesta veritat» (vv. 17-19).

Tot escoltant la proclamació d'aquesta perícopa, en la festa de la Sagrada Família, ens traslladem a la contemplació

de l'exemple de la fe viscuda dels pares de Jesús, que el porten a Jerusalem per presentar-lo al Senyor, com ens ho conta sant Lluç en la lectura de l'evangelí. La fe de Josep i Maria els fa viure en aquell nadó, la gran realitat de l'encarnació del Fill de Déu: l'obediència amorosa al Pare. El qui, havent-ho complert tot, pujarà a Jerusalem per oferir la seva vida en la creu, ara és pujat pels seus pares a la ciutat «per presentar-lo al Senyor» (Lc 2:22). Una lliçó de com els pares creients han de veure els seus fills com posats per Déu a les seves mans perquè els ajudin a descobrir el voler de Déu i a seguir amb llibertat i responsabilitat el camí que ell els marqui. A l'acció dels pares, l'evangelista ens hi ajunta el testimoniatge de l'ancià Simeó i de la viuda-profetessa Anna —dos personatges antics— que contemplen des de la fe el destí d'aquell infant i en parlen a tots els qui esperaven el temps en què Jerusalem seria redimida (Lc 2:38). Avui, com mai, és precís que tinguem ben presents aquests testimoniats de la fe dels antics i imitant el seu exemple sapiguem viure'l en el clos de les nostres famílies.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial I)

Temps de Nadal

(Salteri: setmana 1)

DESEMBRE 1996

29. Diumenge

La Sagrada Família (F) Blanc. Lectures: Eclesiàstic 3:3-7.14-17a / Salm 127 / Colossencs 3:12-21 (o bé: Gènesi 16:1-6;21:1-3 / Salm 104 / Hebreus 11:8.11-12.17-19) / Lluç 2:22-40

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Tomàs Becket, b. mr.; David, rei prof.; Ebrulf, ab.; Tròfim, b.; Víctor, Primià i comps. mrs.

30. Dilluns

Octava de Nadal. Blanc. Lectures: 1 Joan 2:12-17 / Salm 95 / Lluç 2:36-40

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sabí, b.; Exuperanci, diaca, i Venustià, prev. mrs.; Mansuet, mr.; Rainieri, b.; Santa Anísia, mr.; Beat Raül.

31. Dimarts

Octava de Nadal. Blanc. Lectures: 1 Joan 2:18-21 / Salm 95 / Lluç 1:1-18. (Es pot commemorar: *Sant Silvestre I p.*)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sabinià, b.; Potencià, cfr.; Atal, Sext, Minerví i comps. mrs.; Santes, Coloma, vg. mr.; Melània, mrs.; Caterina Labouré, vg.

Festa Major: a Arsèguet, Centelles, Santa Coloma de Cervelló, Santa Coloma de Gramenet i Torre de Fontaubella.

GENER 1997

1. Dimecres

Octava de Nadal. Santa Maria Mare de Déu (S). Blanc. Lectures: Nombres 6:22-27 / Salm 66 / Gàlates 4:4-7 / Lluç 2:16-21.ALTRES CELEBRACIONS: *Dia de la Pau.* Sants, Concordi, prev. mr.; Odiló, ab.; Almaqui, mr.; Santes, Eufrosina, vg.; Martina, vg. mr.

Festa Major: a Siurana d'Empordà.

2. Dijous

Sant Basili el Gran i Sant Gregori Nazianç (MO). Blanc. Lectures: 1 Joan 2:22-28 / Salm 97 / Joan 1:19-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Isidor, b. d'Antioquia, mr.; Siridió, b.; Macari i Adeldard, abs.; Santa Emma vg.

3. Divendres

Fèria. Blanc. Lectures: 1 Joan 2:29-3.6 / Salm 97 / Joan 1:29-34ALTRES CELEBRACIONS: *Primer divendres del mes.* Sants, Anter, p. mr.; Florenci, b.; Gordi, cent. mr.; Daniel, mr.; Santa Genoveva, vg.

Festa Major: a Pont d'Armentera.

4. Dissabte

Fèria. Blanc. Lectures: 1 Joan 3:7-10 / Salm 97 / Joan 1:35-42

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Rigobert, b.; Prisc i Priscil·lià, prevs. mrs.; Aquil·li, Teodot, Hermetes i Quint, mrs.; Santes, Dafrosa i Beneta, mrs.; Beata Angela de Foligno, vda.

Lectures bíbliques

La Sagrada Família

Festa

Lectura primera Gn 15:1-6;21:1-3

El teu hereu serà el fill que naixerà de tu

Lectura del llibre del Gènesi

En aquells dies, el Senyor va fer sentir la seva paraula a Abram en una visió i li digué: «No tinguis por Abram: jo sóc el teu protector. La teva recompensa serà molt gran.» Abram li respongué: «Senyor, Déu meu, ¿què em donareu? Jo me'n vaig sense fills, i l'hereu de casa haurà de ser Elièzer de Damasc.» Abram afegí: «No m'heu donat descendència i el meu hereu haurà de ser un dels meus servidors.» Llavors el Senyor li va fer sentir la seva paraula i li digué: «No serà pas aquest el teu hereu: serà el fill que naixerà de tu.» Després el Senyor el va fer sortir a fora i li va dir: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs, així serà la teva descendència.»

Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa:

El Senyor visità Sara tal com havia dit, i va complir en ella allò que havia promès. Sara va concebre i va donar un fill a Abraham a les seves velleses, just al temps que Déu li havia predit.

Abraham va posar el nom d'Isahac al fill que li havia nascut, que Sara li havia infantat.

Salm responsorial

104:1-2,3-4,5-6,8-9 (R.: 7a,8a)

R. *El Senyor, el nostre Déu, recorda sempre l'aliança.*

Lectura segona He 11:8,11-12,17-19

La fe d'Abraham, de Sara i d'Isahac

Lectura de la carta als cristians hebreus

Germans, gràcies a la fe, Abraham quan Déu el cridà, obeeí a la invitació d'anar-se'n a la terra que havia de posseir en herència. Sortí del seu país sense saber on aniria.

Gràcies a la fe, igual que Sara, que era estèril, Abraham obtingué la capacitat de fundar un llinatge, tot i la seva edat avançada; i és que va creure en la fidelitat de Déu que li ho havia promès. Per això d'un sol home, ja caduc, en nasqué una descendència tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar.

Gràcies a la fe, Abraham, posat a prova, oferí el seu fill Isahac. I era el seu fill únic que oferia, el que havia rebut les promeses. Déu havia dit d'ell: Per Isahac tindràs la descendència que portarà el teu nom. Però Abraham confiava que Déu seria prou poderós per a ressuscitar un mort. Per això recobrà el seu fill, com una prefiguració d'aquesta veritat.

Al·leluia

He 1:1-2

Déu antigament havia parlat als pares per boca dels profetes, però ara ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill.

Evangeli

Lc 2:22-40

El noi creixia i era entenimentat

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

Passats els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació, els pares de Jesús el portaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor. [complint el que prescriu la Llei, que tot noi fill primer sigui consagrat al Senyor al Senyor. També havien d'oferir en sacrifici «un parell de tórtres o dos colomins», com diu la Llei del Senyor.

Hi havia llavors a Jerusalem un home que es deia Simeó. Era un home just i pietós, que esperava l'hora en què Israel seria consolat, i tenia en ell l'Esperit Sant. En una revelació, l'Esperit Sant li havia promès que no moriria sense haver vist el Messies del Senyor. Anà, doncs, al temple, guiat per l'Esperit Sant, i quan els pares entraven amb el nen Jesús, per complir amb ell el que era costum segons la Llei, Simeó el prengué en braços i beneí Déu dient:

«Ara, Senyor, deixeu que el vostre servent se'n vagi en pau, com li havíeu promès. Els meus ulls han vist el Salvador que preparàveu per presentar-lo a tots els pobles; llum que es reveli a les nacions, glòria d'Israel el vostre poble.» El seu pare i la seva mare estaven meravellats d'això que es deia d'ell.

Simeó va beneir-los i digué a Maria, la seva mare: «Aquest noi serà motiu que molts caiguin a Israel i molts d'altres s'alcin; serà una senyera combatuda, i a tu mateixa una espasa et traspasarà l'ànima; així es revelaran els sentiments amagats als cors de molts.»

Hi havia també una profetessa, Anna, filla de Fanuel, de la tribu d'Aser. Era d'edat molt avançada: havia viscut set anys amb el seu marit, però havia quedat viuda fins aleshores, als vuitanta-quatre anys. Mai no es movia del temple, dedicada dia i nit al culte de Déu amb dejunis i oracions. Ella, doncs, que es trobava allà a la mateixa hora, donava gràcies a Déu i parlava del nen a tots els qui esperaven el temps en què Jerusalem seria redimida.]

I quan hagueren complert tot el que ordenava la llei del Senyor, se'n tornaren a Galilea, al seu poble de Natzaret.

El noi creixia i es feia fort, era entenimentat i Déu li havia donat el seu favor.

Els difícils aprenentatges

Joan Guiteras i Vilanova

Els educadors i els filòsofs parlen dels aprenentatges requerits per tal d'esdevenir veritables persones humanes. La cosa és clara si considerem el periple de l'existència. Un infant ha d'aprendre a distingir els objectes i les persones, a caminar, a menjar, a parlar, etc. En cada fase o etapa vitals, també necessitem aprendre coses. Així succeeix en l'adolescència, la joventut, la maduresa i la vellesa. Estem d'acord a dir que mai no tenim prou experiència i que aquesta ens situa, moltes vegades, en un punt sense retorn.

El que acabo d'escriure està molt ben expressat en la pel·lícula *A la recerca del foc*. Els humans, en un estadi primitiu, han de desenvolupar la seva humanitat. Han d'aprendre a parlar, somriure, col·laborar, estimar... I, encara, al final del film, els dos protagonistes aixequen la mirada enlaire, tot preguntant-se pel que hi ha més enllà de les persones, les coses i el firmament estrellat. És a dir, també la pregunta sobre

Déu té un lloc en el procés d'hominització.

Els nostres dies es distingeixen per la rapidesa en fer les coses i assolir objectius. Cal, però, no oblidar que la tècnica no substitueix pas la maduresa. El vertigen de les màquines no comporta necessàriament més velocitat per copsar el que és profundament humà en les nostres vides. Resulta que l'existència i el seu desenvolupament requereixen un temps determinat i un espai ampli. Penso, per exemple, en la quantitat d'informació que reben els adolescents i, quan intento raonar amb argumentacions, resulta que hem d'argumentar des del principi. Ni l'alçària corporal ni la informació acumulada fan que una persona sigui més gran de cop. Al contrari, els processos de maduració s'han retardat.

L'horitzó de les persones i de les coses, sovint, coneix una gran lentitud. No és fàcil saber com és una persona, preveure les seves reaccions o descobrir la causa de les motivacions que la fan actuar. De vegades, per tenir tot l'arc de la personalitat d'un altre, ha

saber escoltar

de passar més temps del que voldríem.

Essent les coses d'aquesta manera, no hauríem de ser precipitats ni per les lloances ni pels desenganys. La premsa és mala companya de viatge. Per culpa seva et pots descuidar de posar algun objecte molt necessari a la maleta.

La capacitat d'observar ens hauria de col·locar en una determinada cautela, sense apartar-nos de la cordialitat i la naturalitat, enfront dels altres i de certs fets. Perquè la pel·lícula posseeix una determinada durada i el *the end* no arriba fins al darrer moment. Fins al final no se sap de què anava la pel·lícula. El mateix evangeli ens demana de no ser precipitats en el judici dels altres —el definitiu, evidentment, no ens correspon mai— i de tenir tant la prudència dels coloms com l'astúcia de les serps. La prudència —que en realitat és sàvia— ha d'actuar sempre per tal que arribem a mesurar amb exactitud una determinada situació personal. Tant si es la d'altri com la nostra.

Si l'enveja fos tinya, molts tinyosos hi hauria

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà

Això diu l'antic proverbi. Ho he dit moltes vegades: l'enveja no és un vici de noiets. És sorprenent que es parli de l'eròtica del poder, de l'ambició o de la injustícia dels grans d'aquest món, i, en canvi, s'oblida com n'és de fàcil per al que és al cim del seu grup social de caure al jou de l'enveja. La Bíblia no ho ignora i des del relat de l'assassinat d'Abel (un meravellós anàlisi que sembla escrit per un psiquiatra) fins a les paràboles evangèliques, sovint hi trobem referències molt explícites. Del que escriuré avui se'n parla al capítol 19 del primer llibre de Samuel.

El trist protagonista és ni més ni menys que el primer rei d'Israel. Un home madur, poderós i carregat de fills i filles. Però en el seu territori ha aparegut un xicot valent i atractiu que lluita i venç. Es tracta del jove David, fill de Jessè. Se'n va a la batalla i quan torna victoriós ofereix el seu triomf al rei, però, per la seva joventut i gallardia, atreu l'admiració de les dones. El rei no compleix malament, va realitzant l'encàrrec rebut de Déu a través de Samuel. No deixa a David, que manté controlat per mitjà de la seva filla Mikal, la qual va vendre a bon preu com a esposa per al guerrer, i del seu primogènit Jônatan, que es mostra

molt amic de l'heroi. Però, amb tot, no està content.

Si Saul s'hagués fet un autoanàlisi, hauria descobert al fons del seu ésser, l'enveja maligna que irritava les sensibles mucoses del seu esperit. Hauria pogut comptar els seus guanys i riqueses, el seu valor i el seu valer, i així el brot irritatiu hauria pogut ser sufocat. Però com que va mancar-li la reflexió i la humilitat, va voler tirar pel dret, i millor per la crueltat i va decidir eliminar a qui creia el seu rival i que senzillament era un dòcil però també un súbdit prestigiós.

David va lliurar-se del rei en dues ocasions de manera força curiosa. La primera fou gràcies a la seva dona, que com s'ha dit era filla de Saul. Abans que arribessin els assassins, va alertar-lo i va poder fugir. Mikal va simular el marit posant al llit conjugal un ídol familiar que deuria ser calb, ja que va haver de cobrir-lo amb una estora de pèls de cabra i embolicar-ho tot plegat amb una túnica. Clar que la segona vegada que els esbirros van inspeccionar la casa van descobrir l'engany, però va saber sortir-se'n gràcies a les seves estratagemes, i el marit fugint cames ajudeu-me.

David se'n anà a casa del seu protector Samuel. Al voltant del jutge-sacerdot-profeta hi proliferava

retrats bíblics intencionats

una munió de petits aprenents de místic. Aquests segurament deuriem practicar una cosa semblant a les danses frenètiques dels dervixos que alguna vegada veiem per televisió i que, segons diuen, són plenes d'arravataments místics. Els primers soldats que anaren a capturar-lo no solament no ho aconseguiren, sinó que ells mateixos entraren en trànsit. Als segons els va passar el mateix. I és curiós que el mateix rei, quan hi va anar amb el propòsit d'assassinar el jove, no ho aconseguí, ja que ell també va caure en la mateixa situació. No va aconseguir el seu pervers propòsit i nu, en èxtasi, va revolcar-se per terra, essent la riota de la gent.

Aquests són els resultats de l'enveja no interpretada i dominada. Primer es comença per l'odi, es continua després amb la persecució i finalment es cau en el ridícul i arraconat més tard en la memòria històrica amb la seva maldat.

Que cadascú s'examini d'enveja, ja que, com els refredats, és difícil de lliurar-se'n, ja que aquests dies pateixo una crisi d'aquest mal, però em domino tant com puc, ja que si es coneixen les funestes conseqüències d'un refredat mal curat, molt pitjor són les seqüeles de l'enveja de l'adult i la podridura que es percep al seu entorn.

Amics de Déu

Sant Joan, apòstol i evangelista, 27 de desembre

Erà fill de Zebedeu i germà de Jaume, que també va ser apòstol de Jesús. Procedia de Galilea i era de família acomodada, ja que tenien criats que els ajudaven en les feines de la pesca al llac de Tiberíades. Amb sant Andreu, va ser el primer dels Dotze que va conèixer Jesucrist i ja mai més no va poder prescindir d'Ell. Sempre recordarà

l'hora en què el va trobar i que va canviar la seva vida: les quatre de la tarda (Joan 1,39), llavors devia tenir uns vint anys.

Fou un gran seguidor i servidor de Jesús, a qui va comprendre com pocs han estat capaços de fer-ho. Al final de la seva vida només parlava del manament de Jesús. Deia als primers cristians: «Estimeu-vos els uns als altres.» Els cristians li preguntaven: «¿Per què sempre ens dius el mateix i no ens expliques nous detalls de la vida de

Jesucrist?» Sant Joan, ja molt ancià, els responia: «És el manament del Senyor i, si es compleix, n'hi ha prou per ser autèntic deixeble seu.»

Jesucrist el va premiar amb llums especials: fou el primer a reconèixer Jesús ressuscitat al llac de Tiberíades. També li va atorgar fortalesa: va romandre al peu de la creu la tarda del divendres sant i va rebre Maria a casa seva.

Va ser deportat a l'illa de Patmos. Tenim quatre escrits al Nou Testament que li són atribuïts: l'Evangelí, tres cartes i el llibre de l'Apocalipsi. Desconeixem la data exacta de la seva mort, encara que els historiadors tendeixen a situar-la a finals del segle I, durant el regnat de l'emperador Trajà.

Pels camins de la Bíblia

Jeremies. La seva vocació

Jeremies, home pacífic, amable i bondadós, va tenir com a missió la d'anunciar desgràcies i catàstrofes, per la qual cosa tothom va posar-se en contra seu. Tothom. El poble, els falsos profetes, els reis, els sacerdots. Això va fer-lo patir molt.

Encara era molt jove quan, vivint a Anatot, un poblet proper de Jerusalem, Déu li va parlar:

—«Abans que tu naixessis, ja he pensat en tu i t'he elegit perquè siguis el meu profeta.»

Jeremies li va respondre:

—«Déu meu, sóc encara un noi i no em sé expressar parlant.»

Déu li va dir:

—«No diguis que ets un noi, perquè aniràs on jo et manaré i diràs les paraules que jo et diré.»

Llavors Déu tocà amb la seva mà els llavis del jove i li va dir:

—«Mira que he posat les meves paraules a la teva boca.»

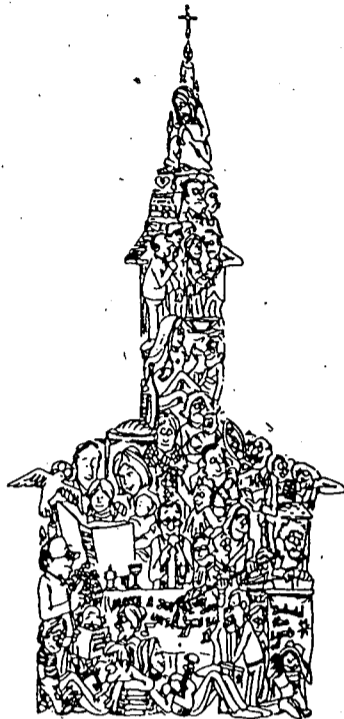
Des d'aquest moment, el jove Jeremies va començar la tasca de profeta.

Fem Catequesi

L'Església és una

Jesucrist ha volgut que tots els seus deixebles formessin una sola Església: «Que tots siguin tu, com vós, Pare, esteu en mi i jo en vós. Que també ells estiguin en nosaltres, perquè el món cregui que vós m'heu enviat... Que jo estigui en ells i vós en mi, perquè siguin plenament u» (Joan 17, 21-23a). Així com només hi ha un sol Déu, només hi ha d'haver una sola Església que porti a tots els homes i les dones del món cap a la unitat de la fe.

Dissortadament, al llarg dels segles hi ha hagut grans divisions entre els cristians. D'aquestes divisions han sorgit multituds de confessions i denominacions. Mirant més allò que ens uneix que no pas allò que ens separa, els cristians hem de pregar molt i treballar per cercar la unitat que Jesucrist sempre va desitjar per a la seva Església.

Les figuretes del pessebre

El rei Gaspar

Rosa M. Borràs Piñol

El rei Gaspar descansava quan va sentir l'avalot que feia Melcior buscant-lo.

Va escoltar com li explicava tot allò de l'estel brillant al cel.

En mirar pel telescopi, Gaspar va veure un estel molt gran i fort que li va recordar el seu país.

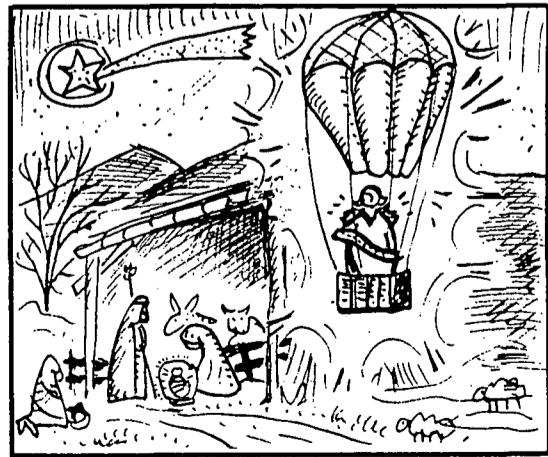
El país de Gaspar era molt ric, els seus habitants treballaven la terra i cuidaven grans ramats. A l'hivern guardaven els animals a la part baixa de les cases i la collita a les golfes. Les cases eren molt acollidores i les dones les perfumaven escampant rametes que collien a l'estiu dels arbres de la mirra.

Gaspar va pensar que aquell Rei, que l'estel anunciava, també tindria una casa, potser una establia, i que li agradaria tenir un lloc agradable on treballar i on els seus amics hi estessin bé.

Així que va pensar d'oferir-li allò que per als homes del seu país era el més valuós... l'amistat. Va anar a la seva cambra i va omplir el bagul amb troncs de mirra per oferir-lo al Rei-Home.

L'Oriol i la Laia
per Xesc

Està en fallida l'Estat de Benestar?

■ Qüestió debatuda a les XIII Jornades sobre el Quart Món a Catalunya

El 29 i 30 de novembre Justícia i Pau va organitzar les XIII Jornades sobre el Quart Món a Catalunya, sota el títol «Està en fallida l'Estat de Benestar?». L'acte inaugural va ser presidit per Joan Gomis, president de Justícia i Pau. Rellevants personalitats, com el sociòleg Joaquim Semper o l'economista Arcadi Oliveres, van participar a les conferències.

L'Estat de Benestar és un model polític i econòmic que ha facilitat a la majoria de ciutadans dels països industrialitzats governats per règims democràtics un nivell de vida elevat, basat en la igualtat d'oportunitats, en la distribució equitativa de la renda i en la prestació d'uns serveis públics gratuïts finançats per impostos: educació, sanitat i pensions per a la vellesa. Els antecedents més significatius de l'Estat de Benestar són la Revolució francesa, que va proclamar la llibertat, la igualtat i la fraternitat com a base de la convivència; el moviment obrer, que fa fer que els treballadors s'unissin en un front comú; i la Revolució soviètica que, malgrat les seves greus desviacions, va potenciar el moviment obrer, que ha contribuït a incorporar a la societat drets que han esdevingut irrenunciables.

Tant l'aparició de l'Estat de Benestar com la crisi actual responen a una lògica que no es proposa el bé dels ciutadans, sinó utilitzar-los perquè el capital obtingui el major benefici possible. Si al començament la plena ocupació fomentava el consumisme que omplia les arques del capital, ara que el consumisme ja s'ha consolidat i la seguretat social és un fet imprescindible, només cal plantejar la sospita de la fallida del sistema de pensions perquè s'activi un nou flux de diners

que anirà als fons de pensió de bancs i caixes, que disposaran de capitals enormes per especular en el mercat internacional del diner. Més que de fallida, doncs, cal parlar d'una nova estratègia que pretén justificar-se amb raons falses o, almenys, discutibles. Es diu que la població activa, cada vegada més reduïda, no podrà mantenir les pensions dels jubilats, cada vegada més nombrosos; però no es diu que les noves tecnologies aporten més productivitat i, per tant, més riquesa per distribuir i, en tot cas, el sistema de pensions privades tindrà la mateixa problemàtica que el de les públiques.

Unes dades expressives: el dèficit de la Seguretat Social s'estima inferior a un bilió de pessetes, mentre que el frau fiscal es xifra en dos bilions. Només recuperant la meitat del frau fiscal s'equilibraria el pressupost social, però els governs tendeixen més a reduir els pressupostos socials que a perseguir el frau.

Modificacions estructurals

L'Estat de Benestar ha implantat un model de vida que s'ha incorporat al tarannà d'Occident, però cal introduir-hi modificacions estructurals amb cinc objectius principals. 1) Ampliar el seu àmbit d'acció a tota la població mundial; això

El consumisme és un fet que ja s'ha consolidat a l'Estat de Benestar.

implicarà reduir el nivell de vida dels països occidentals, eradicar les bosses de pobresa del Quart Món i adoptar mesures efectives per estimular el desenvolupament del Tercer Món. 2) Cal adoptar mesures correctives a les lleis del mercat perquè la llibertat i la justícia no siguin irreconciliables. 3) La redistribució de la riquesa ha de ser possible a escala mundial per mitjà de polítiques de preus de les matèries bàsiques, reducció dràstica del deute dels països subdesenvolupats, i de mesures fiscals realistes que gravin més les rendes més altes i evitin el frau. 4) La plena ocupació és un objectiu irrenunciable com a mitjà primari de distribució de les rendes i per donar a cada ciutadà la possibilitat de tenir autonomia. 5) El respecte a l'ecologia i la limitació de les reserves naturals han de comportar limi-

tacions al consumisme i la recerca de noves fonts d'energia renovable.

Mentrestant, la crisi de l'Estat de Benestar genera nous pobres i els estats responen reduint el pressupost social. I alguns països pobres es dessagnen en lluites terribles, mentre les potències mundials ho contempen tot esperant endur-se el botí com voltors sense pietat. En definitiva, no seria ètic que els que gaudim dels avantatges de l'Estat de Benestar defenséssim el nostre reducte, ignorant el Quart Món que tenim a la nostra mateixa ciutat i el llunyà Tercer Món, tots dos víctimes d'una mateixa injustícia. Cal lluitar perquè, algun dia, de Món només n'hi hagi un. Alguns ja ho han entès. Altres prefereixen ignorar-ho.

C.C.

La solidaritat envers el proïsme

■ Objectiu fonamental de l'Associació Units

Fàtima García Bellera.

L'Associació Units és una entitat privada que, des de l'any 1985, lluita per aconseguir una més gran justícia distributiva al nostre país. Les seves fundadores, Pilar Segovia i Rosario Bellera, afirmen que «per actuar amb eficàcia en accions socials rellevants, és absolutament necessària la unió d'administracions públiques i associacions».

Aquesta entitat lliura a persones i famílies molt necessitades uns vals per poder menjar en fondes dels diferents barris de Barcelona. La falta de recursos és comprovada per assistents socials dels diversos organismes institucionals. Aquest any l'Associació Units ha repartit tres mil menjars mensuals. També col·labora amb l'ajuntament per ajudar a rehabilitar la masia Can Planas, al Camp de la

Selva, com a residència per a les persones que viuen al carrer, els «sense sostre». El 1989 va donar allotjament, en pensions, a 300 persones durant tres mesos i després va fer que l'administració pública se'n fes càrrec. Tot l'equip de l'Associació Units, que està format per 21 persones (farmacèutics, metges, advocats, comerciants, voluntariat, etc.), treballa desinteressadament. Per a més

informació, adreceu-vos a la seu de l'Associació Units, c/ Sant Sever, 6, pral. - 08002 Barcelona, tel. 93 / 317 93 39.

«S'acostuma a dir que els joves no tenim somnis ni il·lusions —explica Fàtima García Bellera, una estudiant de COU, de 17 anys, que treballa a l'Associació Units com a voluntària— i que simplement passem de tot. Jo crec que haurem de ser nosaltres els que demostrarem que sí que tenim ideals i només passem de la gent que està en contra de la nostra manera de ser i d'actuar.» Per a Fàtima, la tasca que desenvolupa a l'Associació Units li ha donat la oportunitat «d'aprendre què és el que puc fer pels altres. M'ha ensenyat que la fam, l'analfabetisme i l'angoixa són presents molt a prop nostre». Tot seguit, afirma el següent: «Volem que comptin amb nosaltres!»

C.C.

Missatge als cristians de Catalunya

■ Firmen el document un centenar de personalitats eclesials

Gairebé cent persones entre sacerdots, religiosos i laics de les diòcesis catalanes són els protagonistes de l'anomenat «Missatge als cristians de Catalunya», un document en el qual expressen, dolguts, els seus sentiments davant del que ells consideren que són manifestacions repetides d'incomprensió i fins i tot animadversió envers la realitat de l'Església catalana. Amb aquest escrit demanen a la Santa Seu el replantejament de la seva actuació en relació amb Catalunya. A continuació oferim el text íntegre del seu «missatge».

Som nombrosos els cristians de Catalunya preocupats per la incertesa que envolta el nomenament del successor del nostre metropolità, l'arquebisbe de Tarragona, Ramon Torrella, i pel futur de la nostra Església. La falta de personalitat jurídica de l'Església catalana com a tal fa que decisions importants que afecten les nostres diòcesis es trobin mediatitzades per la Conferència de l'Episcopat espanyol per la qual no ens sentim representats. A més, amb ocasió del Concili Provincial Tarraconense, hem hagut de sofrir manifestacions repetides d'incomprensió i fins d'animadversió. Aquesta falta de consideració a la dignitat de la nostra Església —que ens ofèn profundament com a cristians catalans— és reconeguda també en privat per alguns dels nostres bisbes i els produeix considerables incomoditats.

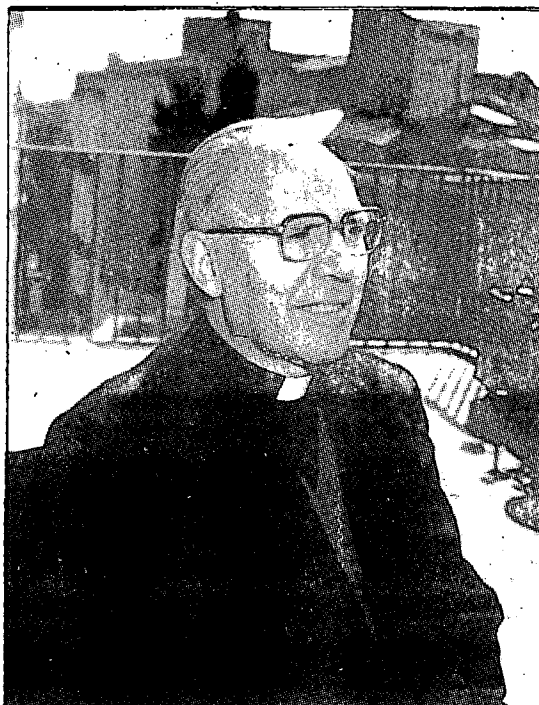
Per això volem cridar l'atenció als catòlics de Catalunya i dels nostres conciutadans en general sobre aquesta situació amb el present missatge. En ell demanem a la Santa Seu, amb tot l'afecte i amb tot el respecte, els punts següents:

1. Que reconegui obertament la rea-

litat de Catalunya com a poble. La dignitat i els drets dels pobles no depenen de cap estructura política, sinó que flueixen naturalment de la història, la llengua i la cultura, com a constitutives de la nació. Així ho ha proclamat solemnement el papa Joan Pau II. I aquesta doctrina l'han aplicada a Catalunya els nostres bisbes en el document «Arrels cristianes de Catalunya», de 1986.

2. Que aquest reconeixement es posi de manifest amb tota la claredat a l'hora del nomenament del nou arquebisbe metropolità de Tarragona.

3. Que configuri una estructura conjunta per a les diòcesis de la província Tarraconense i l'arxidiòcesi de Barcelona que en garanteixi de manera eficaç i permanent la unitat i la plena personalitat jurídica, així com també l'accés directe a la Santa Seu per fer-li arribar la nostra realitat, els nostres problemes, les nostres aspiracions i els nostres projectes sense deformacions ni interferències alienies. Resulta totalment anòmal que, mentre les Esglésies de petits estats com San Marino (20.000 habitants), Malta (350.000), Surinam (400.000) o l'Illa

L'arquebisbe de Tarragona, Dr. Ramon Torrella.

Maurici (800.000) compten amb un tracte específic i un interlocutor directe amb la Santa Seu, l'Església de Catalunya se'n vegi privada simplement perquè la nostra nació no disposa d'un Estat propi,

una condició, aquesta, que no figura pas al Codi Canònic.

4. Que es reconsideri el desmembrament de la diòcesi de Lleida i que no es consumi el traspàs a Barbastre-Montsó de les parròquies de la franja que hi han de passar l'any 1998 i que són majoritàriament de parla catalana. No creiem que siguin raons pastorals les que aconsellen separar del bisbat de Lleida parròquies que n'han format part de temps immemorial.

5. Que el Papa inclogui la llengua catalana entre les moltes amb les quals saluda els fidels *urbi et orbi* per Pasqua i per Nadal.

Aquestes peticions són fetes des de la nostra condició de cristians i de catalans i amb la convicció que les relacions directes

i respectuoses amb la Santa Seu sense interferències políticoreligioses deformadores afavoriran la tasca d'evangelització, tan necessària en la situació actual del nostre poble.

Els signants del document són:

Mn. Joan Alemany (Barcelona), Mn. Ramon Alsina (Solsona), Mn. Josep M. Aragonès (Barcelona), Joaquim Arenas (Barcelona), Aurora Aubach (Tarragona), Mn. Joan Bada (Barcelona), Antoni M. Badia i Margarit (Barcelona), Lluís Badia (Solsona), Mn. Ramon Balagué (Urgell), Mn. Salvador Bardulet (Vic), Isabel Barberà (Tortosa), Antoni Bascompte (Barcelona), Josep Benet (Barcelona), Josep Bertran (Urgell), Florenci Besora (Solsona), Jordi Bonet (Barcelona), Mn. Josep Bigordà (Barcelona), Joan Botam, caputxí (Barcelona), Plàcid Burgués (Lleida), Santiago Camós (Tarragona), Maria Cardús (Barcelona), Salvador Cardús (Barcelona), Manuel Casanoves, claretia (Vic), Àngel Castiñeira (Barcelona), Ramon Clotet (Solsona), Montserrat Coll (Tarragona), Pere Codina, claretia (Barcelona), Joaquim Colell (Lleida), Maria Colom (Barcelona), Àngel Conges (Tarragona), Mn. Josep Dalmau (Vic), Francesc Domingo (Urgell), Robert Escoda (Tortosa), Josep Espar (Barcelona), Mn. Pere Farriol (Barcelona), Joaquina Florensa (Lleida), Josep Ferrer (Girona), Mn. Climent Forner (Solsona), Jordi Fortuny (Urgell), Manuel Garcia (Lleida), Mn. Josep Garriga (Solsona), Mn. Josep Gil (Tarragona), Joan Gomis (Barcelona), Mn. Joan Genell (Tortosa), Josep Grau (Solsona), Mn. Jesús Huguet (Solsona), Montserrat Ingla (Tortosa), Xavier Jounou (Solsona), Ferran Jové (Tarragona), Cisco Lahosa (Tortosa), Ricard Lobo (Barcelona), Manel Lladonosa (Lleida), Jordi Llimona, caputxí (Barcelona), Joan Llopis (Barcelona), M. Dolors Majoral (Urgell), Pilar Malagarriga (Solsona), Albert Manent (Barcelona), Francesc March (Tortosa), Fèlix Martí (Barcelona), Maria Martineli (Barcelona), Josep M. Martorell (Barcelona), Salomó Marquès (Girona), Mn. Joan Mas i Artiaga (Urgell), Jaume Medina (Vic), Ramon Maselles (Lleida), Josep Morrós, escolapi (Urgell), Josep Milles (Barcelona), Anton Monner (Tortosa), Ramon M. Nogués, escolapi (Barcelona), Joan Novell i Balagueró (Solsona), Joaquim Onyós (Vic), Antònia Parés (Tortosa), Mn. Antoni Pladevall (Vic), Jaume Plans (Urgell), Jordi Porta (Barcelona), Mn. Modest Prats (Girona), Anna Profitós (Urgell), Josep M. Puigjaner (Barcelona), Hilari Ragué, benedictí (Barcelona), Frederic Raurell, caputxí (Barcelona), Montserrat Rebés (Urgell), Mn. Jaume Reixach (Girona), Mn. Modest Reixach (Vic), Núria Ricart (Lleida), Alex Rubio (Urgell), Genís Samper, escolapi (Barcelona), Joan Sauret (Urgell), Mn. Ramon Solé (Urgell), Mariona Solé (Solsona), Mn. Joan Subirà (Barcelona), Jaume Subirana (Barcelona), Josep M. Terricabras (Girona), Mn. Josep M. Totosaus (Barcelona), Carles Torner (Barcelona), Marta Trepal (Lleida), Joan Triadú (Barcelona), Oriol Tuñí, jesuïta (Barcelona), Enric Vendrell (Tarragona), Mn. Josep M. Vidal Aunós (Barcelona), Rosa Vilanova (Lleida), Evangelista Vilanova, benedictí (Barcelona), Josep Vives, jesuïta (Barcelona), Mn. Malaquies Zayas (Barcelona).

UN BON REGAL PER ALS NOSTRES INFANTS:

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig

ELS MANAMENTS DE DÉU

LES BENAURANCES

LES OBRES DE MISERICÒRDIA

Tèxtos catequístes exposats en llenguatge de fàcil comprensió. Nombroses il·lustracions a tot color, de caire summament atractiu i orientador.

BÍBLIA INFANTIL

2 volums amb estoig

ANTIC TESTAMENT I NOU TESTAMENT

Comprendi de tots els llibres bíblics en un llenguatge adient a la mentalitat infantil. Il·lustracions a color en totes les pàgines, que fan la lectura més amena i entenedora.

DE VENDA A LES LLIBRERIES

EDITORIAL REGINA, SA

Mallorca, 87-89 - Tel. 322 17 11 - Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

NOVETAT EDITORIAL I UN BON REGAL PER A AQUESTES FESTES

UNA NOVA AVENTURA D'EN MASSAGRAN

Col·lecció Massagran

TÍTOLS PUBLICATS:

1. Aventures extraordinàries d'en Massagran
2. Aventures encara més extraordinàries d'en Massagran
3. En Massagran i el quadrat màgic
4. En Massagran al Pol Nord
5. En Massagran i els negrers
6. En Massagran i el Bruixot blanc
7. En Massagran a Pagui-Pagui
8. En Massagran i els pells-roges
9. En Massagran i els pirates
10. Els jocs olímpics d'en Massagran
11. En Massagran i el gegant del mar
12. En Massagran i la diadema robada
13. En Massagran a l'illa del secret

Casals

Casp, 79 - 08013 Barcelona - Tel. 232 37 13 - Fax 265 68 95

Crítica de cinema

Títol original: Microcosmos
Nacionalitat: França, 1996
Directors: Claude Nuridsany i Marie Pérennou
Fotografia: Claude Nuridsany, Marie Pérennou, Hughes Ruffel i Thierry Machado
Música: Bruno Coulais
Durada: 75 minuts

Meritxell Cucurella Jorba

Un món diminut

Baixem del cel i anem terra a terra per veure l'apassionant micromón que hi viu. No veurem un drama, tampoc veurem una comèdia, no serà un documental. Serà, senzillament, una ficció natural amb actors que ningú no ha conegut mai.

Claude Nuridsany i Marie Pérennou no són directors de cine en el sentit convencional del mot, són doctors en Biològiques per la Universitat Pierre & Marie Curie (París VI) i els uneix una mateixa passió: els jocs de la natura. El duet francès ens explica la multiplicitat de formes de la natura reconciliant la ciència i la poesia, amb informació científica però sense menystenir la dimensió estètica.

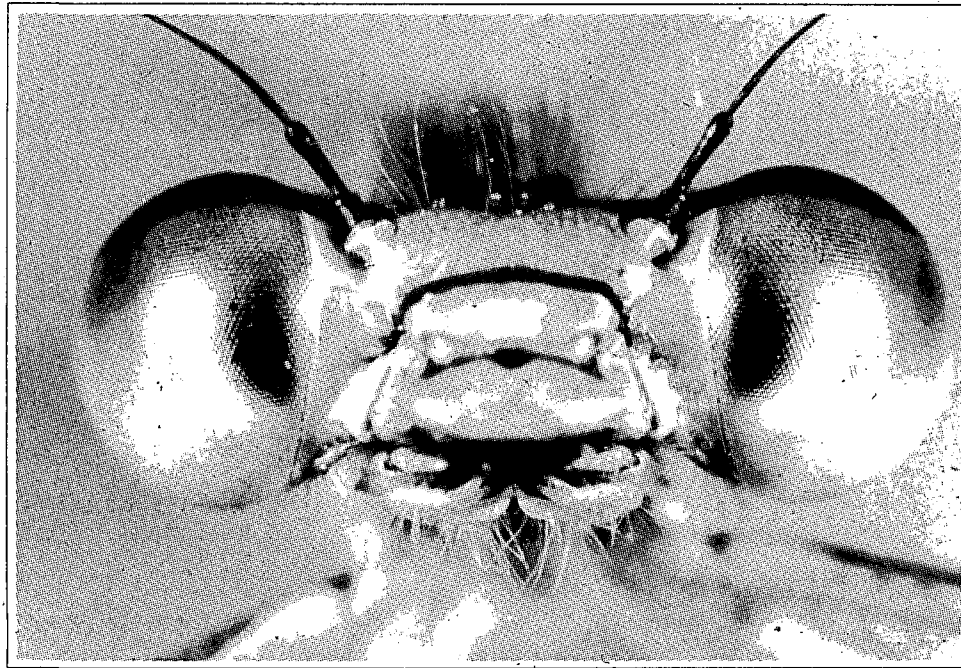
Claude Nuridsany i Marie Pérennou han realitzat un munt de reportatges televisius, que han tingut una acollida molt bona, i junts també han publicat llibres on es combina el text i la fotografia. L'últim, que l'han pu-

blicat paral·lelament a la realització del film, és *Microcosmos, los habitantes de la hierba* (1996). Tot ho han fet amb amor vers la natura i amb el seu tarannà particular, que fa convergir ciència pura i dura i

sensibilitat poètica.

Amb ulls atònits d'insecte, amb ulls atònits d'humans contemplants insectes, veurem com viuen els éssers diminuts de *Microcosmos*. És estiu: un dia i una nit. Un dia i una nit que es consideren com un any en la vida dels éssers humans. I és que en un any passen moltes coses: hi ha moments intensos, hi ha moments sense suc ni bruc, hi ha xàfec que alteren la normalitat, per bé que després de la tempesta sempre torna a sortir el sol i el cel ens fa un somriure de colibrins. Els nostres actors-insectes viuran moments intensos, moments intrascendents, tormentes i altres degnis de la natura.

La música és un element molt important per a un film d'aquestes característiques. Bruno Coulais és l'autor de la banda sonora original. Ens sorprèn amb unes melodies ara delicioses adés estridents, però sempre encertades.

Secció a càrrec de: Telespectadors Associats de Catalunya (TAC) Balmes, 92, 1r 1a A - 08008 Barcelona Tel. i fax (93) 488 17 57

Pel·lícules
recomanades

Dissabte 28 de desembre

TV3 **Selles de muntar calentes** (1974)

Director: Mel Brooks. **Intèrprets:** Cleavon Little, Gene Wilder, Slim Pickens.
Argument: Bart és un treballador del ferrocarril que té l'habilitat de trobar-se immers en situacions problemàtiques. Ara té la soga al coll, però se'n salvarà si accepta ser el xèrif de Ridge Rock, un poble de l'oest salvatge, i enfrontar-se a la banda de Taggart. *

TV3 **Otley** (1969)

Director: Dick Clement. **Intèrprets:** Tom Courtenay, Romy Schneider, Alan Badel.
Argument: Gerard Otley és un pobre desgraciat que es desperta després d'una borratxera i descobreix el cos assassinat del seu hoste. A poc a poc es veu assetjat per un assassí relacionat també amb el cas i finalment es lliura a la policia per poder estar segur a la presó. *

Diumenge 29 de desembre

La 2 **Las rutas de Innisfree** (1988)

Director: José Luis Guerin.
Argument: Pel·lícula homenatge a la «Irlanda pura que va moldejar John Ford». Aquest homenatge es tramara, refilmant les persones reals i els llocs exactes que van protagonitzar *The quiet man* «El hombre tranquilo». ***

Programes especials per a aquest Nadal

TVE **Especial Disney.**
Especial concert de Cap d'Any.

TV3 **Club Super 3:** té previst emetre una gran quantitat de dibuixos animats.
Concert: el dia 26 des del Palau de la Música el tradicional concert de Sant Esteve.

Canal Plus **Reflejos de 96:** especial informatiu que recull els esdeveniments més rellevants de l'any.
Concert: Pavarotti & Friends 1996, diumenge 29.

Valoració de les pel·lícules: *Aceptable **Bona ***Molt bona ****Obra mestra
 Per a una valoració diària de les pel·lícules podeu trucar al telèfon del cinema del TAC 488 17 37.

TELE ZAPPING

Programació infantil

TV1

Dissabte

08.00 **Sábado fiesta**

Inclou: Los trotamúsicos
 La banda de Mozart
 La princesa Starla

09.30 **Club Disney**

Inclou: ¿Quétecutas?
 Patoaventuras
 Chip y Chop, aventureros del aire
 El dibujo clásico
 El juego del chaparrón

Diumenge

07.30 **Domingo fiesta**

Inclou: Los trotamúsicos
 Los cuentos de papá castor
 Casparin y los ángeles
 La banda de Mozart
 La gata Kitty y sus amigos
 La princesa Starla

10.35 **Bugs Bunny y sus amigos**

La 2

De dilluns a divendres

07.15 **Con mucha marcha**

Inclou: Las fábulas del bosque verde
 La volta al món de Willy Fog
 Animaniacs

09.00 **Buenos días, Disney**

13.10 **Con mucha marcha**
 Inclou: Erase una vez las américas
 El inspector Gadgget

17.45 **Para nosotros**

Inclou: Barri Sesam
 Los pequeños Picapiedra

Antena 3

De dilluns a divendres

07.30 **Club Megatrix**
 Inclou: Rascal el mapache
 Peter Pan
 Heidi

Tele 5

Dissabte i diumenge

07.55 **El show de Alvin**
 08.35 **Las aventuras del joven d'Artagnan**
 09.05 **Cazafantasmas**

De dilluns a diumenge

09.55 **Ven con nosotros**
 Inclou: Batman
 De dilluns a divendres
 07.40 **El lobo Hokey**

TV3

De dilluns a divendres

07.30 **Club Super 3**
 Inclou: Els caçafantasmes
 Aloi el ninja
 El món fantàstic d'en Minus
 Pingu
 17.30 **Club Super 3**
 Inclou: 10+2
 Les maquilletes
 En Harry, el monstret

El llibre de la setmana

La història de Mèxic en anècdotes

Ens podem preguntar si pot interessar conèixer la crònica d'un poble a través de petites anècdotes irrelevantes. I si aquest poble retratat en gairebé quatre-centes pàgines ha viscut una història convulsiva, complexa, i continuada fins als nostres dies en la incertesa i la mai aconseguida maduresa, pot dominar la perplexitat.

L'obra que ha escrit l'autora mexicana Angeles Mastreta és distreta, no es pot negar, i les peripècies de la família que crea a la figura d'Emilia Sauri tenen el seu interès. S'endevina que hi ha darrere de les seves aventures infantils, en una llar polititzada fins al paroxisme, i les seves pròpies peripècies com una dona intensa, enamoradissa, voluntariosa, compromesa i audaç. N'hi ha prou amb això per conèixer l'evolució d'una nació com Mèxic?

No es pot demanar recórrer sempre a *Los hijos de Sánchez*, de Lewis, o, si es vol, a *Azteca*, de Jennings, o

a les curioses fórmules a mig camí entre el folklorisme i la gastronomia de *Como agua para chocolate*, però entre bromes i de veres, fugint del dramatisme culpabilitzant de Lewis, o de la distorsió històrica de Jennings, podem fer-nos una idea del que va ser l'època dels *pofiristas* i dels *maderistas*, que han donat origen a un país com l'actual, que encara lluita per sortir del carreró sense sortida al qual l'ha conduït l'evolució dels esdeveniments.

Mastreta té a les seves mans el ressort infal·libre de la perspicàcia i la intuïció subtil, que la condueix a narrar anècdotes aparentment superficials, però d'una dimensió important. No van ser moments sense importància els que van esdevenir en una època en què el país va intentar, per

enèsima vegada, sortir de situacions en les quals s'ofegava qualsevol sentit de llibertat, precisament en nom de la llibertat. Unes contradiccions que continuen imperant en alguns tòpics, i que donen peu a l'autora a denunciar-les, encara que sigui amb unes pàgines aparentment fàcils.

La història d'Emilia Sauri és, evidentment, una més de les que hi va haver llavors a Mèxic. Protagonitzada per una dona, té el sabor d'aventura romàntica, i un cert valor de símbol, perquè aquestes aventures i anècdotes polítiques i revolucionàries semblen voler reservar-se a l'home, com a cosa natural, i al protagonisme

femení com a excepció curiosa. Potser ara, després d'haver vist tantes vegades dones amb fusells en bandidera, empujant metralletes o fent arengues polítiques extremistes ja no ens resultarà tan sorprenent, tot i que sempre hi ha en molts

rostres el rictus de la incredulitat quan contemplem la bel·licositat femenina. Abans l'home era llop per a l'home, però ara sembla ser que s'ha d'acceptar que la dona sigui lloba, per a l'home i, també, per a la pròpia dona. No es tracta d'infravalorar la capacitat de valentia de la dona, però tant en els mascles com en les femelles l'agressivitat bel·licosa i guerrera, fusell o metralleta al rest, és un fet que hauríem d'intentar que desaparegués per sempre. O almenys així ho creu qui escriu aquestes línies. Però, és clar, la història és la història, i a vegades, com en aquest cas, tot i que hi hagi pàgines d'amor, cal deixar un espai per a la guerra.

Cristóbal Sàrrias

Angeles MASTRETA,
Mal de amores.
Alfaguara, Madrid 1996,
395 pàg.

També hem llegit...

✓ Ramón F. REBOIRAS, *Corazonada*. Lumen, Barcelona 1996, 120 pàg. Una narració curta per a un problema molt profund. Tres monòlegs davant d'una impossible harmonia: pare, mare, fill embarcats en un viatge impossible. Un drama familiar més comú del que es pot sospitar, tot i que no sigui amb les dimensions personals dels protagonistes. Per pensar en les dificultats que acorralen la societat familiar d'avui.

✓ Manuel LEGUINECHE, *Los ángeles perdidos*. Espasa Calpe, Madrid, 424 pàg. La trista realitat en què viu la infància en el nostre món. Pàgines per esgarrifar-se davant de tanta angoixa i tant abús i tantíssima misèria a què són sotmesos milions d'innocents. Excel·lent treball periodístic.

Veus d'Església

TELEVISIÓ

La 2

- Diumenge** 08.45 *Tiempo de creer*
09.30 *Pueblo de Dios*
10.00 *Últimas preguntas*
10.25 *Testimonio*
10.30 *La Missa*: amb la participació de la Coral L'Amistat de la Ràpita (Alt Penedès, Arquebisbat de Barcelona), sota la direcció de Gregori Martínez (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).
11.20 *Santuaris de Catalunya*
- Dilluns** 17.15 *Pueblo de Dios*
- Dimecres** *Missa de Cap d'Any* (sense confirmar)

C 33

- Ds. 28/12** 09.05 *Signes dels Temps*: estarà dedicat a «Diàleg a fons amb Albert Taulé». La música al servei de la fe, les seves composicions es canten al nostre país, a Sud-amèrica i als EUA.
En el programa també oferirem espais de música, actualitat cultural amb Emili Reglà i el pessebre vivent de Martorelles, costumari per Joan Soler Amigó, actualitat, agenda i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín.
(Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)
- Ds. 04/1** 09.05 *Signes dels Temps*: estarà dedicat a «Fer festa i no malgastar». Normalment associem els àpats d'aquests dies de festa amb una gran despesa econòmica, però no per força ha de ser així. Un diàleg amb Carmina Solà i els alumnes de l'Escola Superior d'Hostaleria Sant Ignasi.
El Premi de poesia Amadeu Oller. Organitzat per la parròquia de Sant Medir.
En el programa també oferirem espais d'agenda, presentació de llibres i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín.
(Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)

TV de Mataró (Canal 64)

- Dv. 27/12** 20.30 *Creure avui: Una ullada al món*. Comentari de les notícies més importants d'aquest mes. (Dirigit per Ramon Safont-Tria.)
- Dv. 03/1** 20.30 *Creure avui: Tema d'avui: La festa dels Reis, té sentit avui?* Informatiu i Agenda. (Dirigit per Ramon Safont-Tria.)

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit europeu Eutelsat II-16° E. 37V. freq. 11.575 GHz, 6.60 italià, 7.50 anglès.

- Diumenge** 12.00-12.30 *Angelus* (directe)
- Dimecres** 11.00-12.30 *Audiència general* (directe)
- De dilluns a divendres** 18.10-18.25 *Informació*
- Dissabte** 18.10-18.25 *Speciale Lumen 2000*

Ràdio

FUNDACIÓ MISSATGE HUMÀ I CRISTIA

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:

—de 02.00 fins a les 21.00 h Radiofórmula musical amb butlletins informatius cada quart d'hora.
—Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i a les 15.30.

De dilluns a divendres:

21.00 - 22.00 *Vet aquí que...* (conte)
En un dia com avui
Punt i Coma.

22.00 - 23.00 *Nit d'Estels* (magazine d'Església i solidaritat)

Dilluns

23.00 *Joc Net*
24.00 *Estima la vida*
01.00 *Fila 7*
Cova de Clàssics

Dissabte

21.00 *Des de Nashville*
Contemporània

Dimarts

23.00 *Tendències*
24.00 *Versió original*
Sons i ressons
01.00 *El perquè de tot plegat*

22.00 *Mar de Claror*
Quart món
A cor obert

23.00 *Panorama de cinema*

24.00 *Des del campanar*
01.00 *Novetats a cau d'orella*

Dimecres

23.00 *Temps d'acció*
24.00 *Àgora*
01.00 *De la lletra i de la música*
Yesterday

Diumenge

09.00 *Tot sardana*
18.45 *Eucaristia des de la Catedral*

Dijous

23.00 *En família*
24.00 *Calaix de Sastre*
01.00 *Estel de colors*

21.00 *Dos quarts de nit*
Sò de cine

22.00 *Nòmades*
Raons per viure

23.00 *Temps de paraula*

24.00 *El tren de la música*

01.00 *A cel obert*

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge

09.00 *Músiques místiques: Das Vertrauen der Christen auf Gott (La confiança de Crist en Déu), oda sobre el salm 77, de J.E. Bach; Preguem a Déu tot poderós, motet per a baix i orquestra (salm 150), de Zelenka; Deu cançons bíbliques, op. 99, de Dvorak; Missa a vuit veus, de Esteves; Erbam dich mein, O Herre Gott, de Buxtehude.*

11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge

07.30 *Paraules de vida: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe* (director: Oriol Llop).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)

21.00 *El espejo de la Iglesia.*

Diumenge

09.00 *Santa Missa.*

09.45 *Informatiu diocesà.*

10.00 *Iglesia es noticia: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.*

22.00 *La linterna de la Iglesia.*

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Divendres

17.38 *Fets i criteris: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.*

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)

De dilluns a divendres

07.05 *Déu vos guard! Santoral, reflexió i agenda.*

Diumenges i festius

09.00 *Santa Missa.*

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge

10.30 *La veu de la parròquia: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge

De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista amb: Reyes Callís de Nadal, missionera del Sagrat Cor que porta una unitat de grans cremats des de fa 25 anys a l'Alt Egipte; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona* (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00 *Cristians: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.*

RÀDIO CIUTAT DE BADALONA (FM 94.4)

Diumenge

09.45 *Vida i esperit.*

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7)

Divendres

De 20.00 a 20.30h. *La punta:* (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

PROGRAMES PER A MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a

17004 Girona;

Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona), *Costumari cristià* (costums i tradicions de l'Església, a càrrec de Mn. Joan Baburés), *La veu dels joves* (a càrrec de Mn. Jaume Reixach), *Entrevistes*; i una vegada al mes *Crítica de Cinema* (a càrrec de Toni Bardera). Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cope Costa Brava (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Cope Figueres** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Ona Jove Riudellots** (104 FM) dissabte 20.00h. **Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) dissabte 10.00h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h*. **Ràdio Arenys de Munt** (107 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio l'Escala** (107.6 FM) dissabte 14.00h. **Ràdio la Vall** (107.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (106.1 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) diumenge 8.00h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.7 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Santa Coloma de Farners** (103.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom Palau Sacosta** (106.6 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Sarrià de Ter** (87.6 FM) diumenge 10.00h. **Top Gironès-Cassà de La Selva** (92.8 FM) dissabte 19.30h.
*(Inclòs dins el programa parroquial local).

EL CAFÈ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de la música melòdica i lleugera dels últims anys amb frases, missatges humans i paraules de reflexió, i també música de ball de qualitat. Presenta: Àngel Rodríguez.

LA COVA DEL COUNTRY: selecció de música country cristiana y country en general, amb la col·laboració de l'Associació Europea del Country. Presenta: Rafael Corbí.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai setmanal de 5 minuts de durada presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira.

PUNT DE TROBADA: magazine setmanal de 55 minuts de durada, que compta amb temes d'actualitat cristiana, humana i social. Presenten: Carles Sánchez i Àngel Rodríguez.

TARDA DE TOTS: magazine d'Onda Rambla Girona (89.9 FM) que inclou cada dijous a les 17.30 una secció d'actualitat.

Dissabte

09.00 *Obrim camins: programa de valors humans i cristians* (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 *Iglesia es noticia: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.*

RÀDIO PUIG-REIG (FM107.3)

Diumenge

09.30 *Reflexió: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.*

RÀDIO SALUD (FM 89.1)

Dissabte

De 07.00 a 09.00h. *Rosari: meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món, concurs de Cultura religiosa, meditació mariana, herois del segle XX, etc.*

Diumenge

De 07.00 a 09.00h. *Presentació de l'Evangeli del dia i meditació, tema marià, etc.*

RÀDIO SANTA COLOMA DE FARNERS (FM 103.6)

Dimecres

De 22.15 a 23.00h. *Maranatha: un programa per descobrir i compartir el nostre tarannà cristià com a catòlic avui.*

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia

20.40 *Rosari: en llatí des del Vaticà.*
22.10 *Noticiario.*

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 *Església viva: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.*

cristiana i de notícies de l'església de Girona.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA: programà mensual de 30 minuts de durada. Es tracta d'un espai de debat sobre temes d'interès, moderat pels periodistes Anna Estartús i Josep Casellas.

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten:

Catalunya Música (96.7 FM) Girona- (101.5 FM) Maresme: diumenge 11.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Cope Figueres** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Ona Jove de Riudellots de la Selva** (104 FM) dissabte 20.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.05h. **Ràdio Shalom de Palau Sacosta** (106.6 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio 1 de Ràdio Nacional** (738 AM-93.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès de Cassà de la Selva** (92.8 FM) dissabte 20.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»): L'emeten: **Ràdio Balsareny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars,** i també: **Ràdio Súrria** (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»). L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h. **Ràdio La Cala** (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h. **Ràdio Deltebre** (FM 107.6) dissabte de 9.00h. **Ràdio Flix** (FM 102) dissabte de 9.30h. **Ràdio Gandesa** (FM 107.9) dissabte de 13.00h. **Ràdio Infant** (l'Hospitalet (FM107.9) dissabte 10.00h. **Ràdio Joventut de Masdenverge** (FM 100.7) diumenge 10.00h. **Ràdio Mora d'Ebre** (FM 87.6) divendres 10.00h. **Ràdio Nueva Vinaròs** (FM 98.2) dissabte 22.30h. **Ràdio Onda Cero** (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h. **Ràdio els Ports** (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h. **Ràdio Ràpita** (FM 107.9) diumenge 12.00h. **Ràdio Ulldesona** (FM 95) diumenge 09.05h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

Ràdio Principat (FM 105.0).

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.

Des del carrer

«M'agradaria que els pares veiessin els centres d'esplai amb més bons ulls»

Després de 24 anys de dedicació a la infància, el germà Carles M. Lloig s'ha acomiadat de Tàrraga per traslladar-se a la comunitat del Mont Carmel de Barcelona. Tàrraga va voler mostrar-li l'agraïment per la tasca que ha dut a terme a la vila amb un acte oficial i un multitudinari àpat.

—Des de quan sou carmelita i quins altres destins heu tingut?

—Fa 37 anys que sóc carmelita procurant viure el carisma del meu orde i procurant servir Jesucrist amb cor noble i consciència recta. Vaig fer el noviciat a Tàrraga, i el meu primer destí va ser Terrassa, més tard Olot i després Barcelona, a la parròquia de Santa Joaquina de Vedruna. En acabar vaig anar a Tàrraga, i després de 24 anys els superiors han vist amb bons ulls que ara torni a Barcelona.

—Què és el Grup Infantil Carmelita (GIC) de Tàrraga?

—El GIC és un centre d'esplai on els nens i nenes s'eduquen tot jugant. Es procura que visquin la seva fe com a membres de l'Església de Jesús i que rebin, seguint la línia dels carmelites, l'ensenyança en l'oració i el servei als germans. El centre també es preocupa de connectar amb els pares i fer-los arribar aquesta formació cristiana perquè siguin ells els que la transmetin als seus fills.

—Quins són els records més profunds que us emporteu de Tàrraga?

—La vivència de 24 anys viscuts en plenitud amb i per als infants i adolescents. Per a mi ha estat una aventura interessantíssima. He après molt i també m'ha ensenyat a madurar en tots els aspec-

tes. M'he sentit estimat i he procurat estimar.

—Quines orientacions donarieu als consiliaris i als monitors de grups juvenils de caire cristià?

—Penso que tant consiliaris com monitors han de fer conèixer i estimar Jesucrist als infants, però primer l'han de conèixer ells. Pregària, amics, pregària. Aleshores, plens del seu coneixement i del seu amor, podrem acostar-nos als infants i als adolescents i suggerir-los un canvi en les seves actituds. Sobretot, ser sincers i honorats amb nosaltres mateixos.

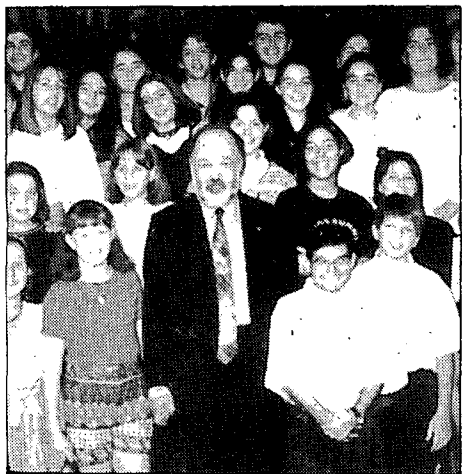
—Cal impulsar més els esplais?

—M'agradaria que els pares veiessin els centres d'esplai amb més bons ulls i hi encaminessin els seus fills. Avui dia tot és esport,

videojocs, televisió, consumisme, marques i poca cosa més. L'esplai sempre ha estat educatiu i els nens tot saltant, ballant i cantant es fan grans fruit d'unes activitats que a poc a poc transformen la seva vida, la fan més plena i la configuren amb noves actituds.

Finalment i per als targarins, que siguin amants a saber valorar l'esplai del GIC i que hi apuntin els seus fills.

Lluís Badia i Torres

Respir

Miquel Estradé

La veritat sense amor no allibera

Un dia que sant Agustí predicava a Cartago, tot just començat el sermó els diu una d'aquelles frases de què ell tenia el secret: «Només triomfa la veritat, però la victòria de la veritat és l'amor.» Glossat amb unes altres paraules podríem dir: la victòria, encara que sigui de la veritat, només és autènticament victòria quan eleva el vençut i el dignifica, no quan l'aixafa o l'esclafa. La frase popular *tirar en cara*, amb les altres expressions més o menys sinònimes, per cert bastant nombroses i sempre d'un gust més aviat dubtós, mai no s'hauria d'aplicar a la veritat, perquè, en faltar-li l'amor, la veritat es torna un ídol, el qual, com tots els ídols, exigeix vides humanes. No basta proclamar la veritat; si aquell que la proclama no estima la veritat que proclama i sobretot si no estima de debò aquells a qui la proclama, deixarà un rastre triomfant (!) de vides perdudes, les quals, sense el triomf de l'amor, aniran llanguint en la més trista i la més inútil de les derrotes.

Ara mateix

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Quelcom de nou està naixent... no ho noteu? (I)

Aquest és el títol d'un llibre recent sobre l'acció catòlica. Antonio Cartagena explica en el pròleg que, al cap de vint anys de l'anomenada *crisi de l'acció catòlica* i d'uns quants de la seva reconstrucció, ens cal parlar ara d'una nova etapa. Ho justifica a partir d'una trobada de tres-cents sacerdots a El Escorial, al voltant del cardenal Pironio, el mes d'abril de 1995. El llibre en reproduïx les ponències.

La nova etapa, però, arrenca de més enllà. Pensem especialment en els documents *Els cristians laics*, *Església en el món* i *La pastoral obrera de tota l'Església*. A Catalunya comptem, a més, amb les resolucions del Concili Provincial Tarraconense (especialment la 28 i la 29). I a la diòcesi de Barcelona amb el Pla de prioritats per a l'apostolat seglar. Són tots textos coincidents. Les delegacions d'apostolat seglar barcelonines anuncien també per al mes de febrer unes atractives Jornades sobre el ministeri dels capellans amb el laicat.

Significa tot això un nou tombant? De moment significa una voluntat de potenciació de l'acció catòlica, manifestada per l'episcopat, pel nostre Concili Provincial, per les delegacions d'apostolat seglar. Això és important després d'uns anys en els quals se n'ha parlat poc d'acció catòlica, fins al punt que, en alguns ambients, es nota una certa sorpresa davant la seva reactualització. Caldrà, però —i no és fàcil— que aquesta voluntat aconsegueixi de traduir-se en aplicacions concretes i que trobi prou ressò en la comunitat eclesial.

Els moviments especialitzats —l'única acció catòlica existent a les diòcesis catalanes— va duent a terme el seu treball amb constància, enmig de dificultats. La primera d'elles és l'escassetat de consiliaris. La manca general de preveres n'és una causa. Però també cal afegir-hi la migrada predisposició de molts sacerdots de les últimes generacions a realitzar aquest ministeri. Hi ha presència d'aquests moviments a moltes parròquies, però també es donen casos d'ignorància mútua entre parròquia i moviment. D'altra banda, la inserció en el medi social, amb sentit missioner, que és pròpia de l'acció catòlica especialitzada, no sempre és ben compresa ni prou explicada. Tot plegat fa que els moviments no tinguin en el panorama eclesial la notorietat que escauria a la seva importància real. Hem de parlar sincerament d'aquests temes si volem que un dels objectius de tots els documents esmentats, la potenciació de l'acció catòlica especialitzada, esdevingui realitat.

Un altre objectiu important és la promoció de l'acció catòlica general. També en aquest punt ens cal adonar-nos ja d'algunes dificultats, tot i que ens movem encara en l'etapa dels projectes i dels tempteigs. Sobretot la dificultat que podria venir de pensar que el moviment general pot ser qualsevol cosa i no una modalitat d'acció catòlica, amb tot el que això comporta. Aquest serà el tema d'un altre article.